

Arrest

nr. 273 822 van 9 juni 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X
 3. X vertegenwoordigd door zijn moeder X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. WIBAULT
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 17 januari 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat D. WALPOT *loco* advocaat T. WIBAULT en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 13 maart 2020 en dienden een eerste verzoek om internationale bescherming in op 17 maart 2020. Op 29 oktober 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd in zijn arrest nr. X van 17 maart 2021.

1.2. Verzoekers verzochten op 1 juni 2021 een tweede keer om internationale bescherming. Deze volgende verzoeken werden op 21 juni 2021 ontvankelijk verklaard door de commissaris-generaal.

1.3. Verzoekers werden op 20 oktober 2021 op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS') gehoord, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en in aanwezigheid van hun advocaat.

1.4. Op 16 december 2021 neemt de commissaris-generaal de bestreden beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing t.a.v. S.K., verzoekster, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Palestijnse soenniet te zijn van Arabische afkomst. U bent geboren op 11 juli 1971 te Gazastad, Palestina. U bleef daar wonen tot uw vertrek naar België. U trouwde in 1986 met Mohammed I. Shaat en hebt samen vijf kinderen. U bent niet UNRWA-geregistreerd. U hebt tot het tweede of derde middelbaar gestudeerd. U hebt nooit gewerkt.

Sinds 2005 maakte uw echtgenoot verschillende schulden om enkele van zijn projecten te bekostigen. In totaal maakte hij voor 500.000 dollar schulden. Sindsdien werden er ook tien rechtszaken tegen hem opgestart. Zo kreeg hij in 2012 of 2013 een arrestatiebevel van de rechtbank. Hij besloot echter om Gaza in 2012 à 2013 te verlaten omdat hij deze schulden niet kon terugbetalen en omdat Gaza op dat moment belegerd werd. Hij belde u bij zijn vertrek en zei dat hij naar andere landen zou reizen. Nadien hebt u nooit iets meer van hem opgevangen. De rechtszaken zijn tot op vandaag nog steeds lopende. Er is ook een rechtszaak aan de gang om jullie huis in beslag te nemen. Er is tot op heden nog geen enkele rechtszaak uitgesproken. Al was er wel één uitspraak die zei dat jullie je huis niet mogen verkopen, verbouwen of iets veranderen aan het gebouw zelf. Jullie gingen tegen deze uitspraak in beroep. Door deze rechtszaken riskeert u of één van uw zonen gearresteerd te worden. Jullie riskeren ook dat jullie woning onteigend zal worden.

In 2014 en 2018 werd jullie woning beschadigd als gevolg van de oorlogen die toen plaatsvonden in Gaza. Er was schade aan de deuren, de ramen, de vloer en de muren.

Uw zoon I. (O.V. 9.021.825) werkt sinds 2016 voor het bedrijf Bedr Al Haniya. Begin 2019 kreeg hij twee telefonische oproepen. Deze kwamen vanuit Israël met de vraag om met hen samen te werken. Tijdens deze twee oproepen vroegen de Israëlische diensten uw zoon informatie over Hamas aangezien de zaak waar uw zoon werkte vlak naast een moskee ligt. Tevens kwamen er Hamasleden naar de zaak waar uw zoon werkte. Uw zoon weigerde echter steeds hun vraag tot medewerking. Een collega van uw zoon hoorde tijdens het eerste gesprek dat uw zoon gebeld werd door de Israëlische diensten. Hij verwittigde daarop de werkgever van uw zoon. Die besliste na de eerste telefonische oproep om uw zoon te ontslaan. Tijdens de tweede telefonische oproep bedreigden de Israëlische diensten uw zoon ook dat ze hem zouden bombarderen. Na de tweede oproep gooide hij zijn simkaart weg zodat hij deze oproepen niet meer zou ontvangen. Omdat uw zoon aanzien werd als verrader kwam Hamas, meer bepaald de binnenlandse veiligheidsdienst, drie keren langs om uw zoon mee te nemen uit uw woning. Hij werd toen telkens voor vier dagen gearresteerd. Tijdens die arrestatie werd hij slecht behandeld, gefolterd en geslagen. Hij werd tevens ondervraagd over de oproepen maar aangezien hij niet bekende werd hij steeds vrijgelaten. Uw zoon lichtte u in over zijn problemen toen hij thuiskwam na de laatste arrestatie. U diende vervolgens een medische aanvraag in om in Egypte behandeld te worden aan uw knie. Hiermee kon u Gaza verlaten en ook tegelijkertijd uw zoon redden. Het werd immers toegestaan dat hij u begeleidde bij uw medische behandeling in Egypte. Op 10 februari 2020 verliet u Gaza, samen met uw zonen I. en M. (O.V. 9.021.800), naar Egypte via Rafah crossing. Nadien zette u uw reis met het vliegtuig verder via Turkije en Frankrijk naar België. U kwam aan in België op 13 maart 2020. U diende een verzoek om internationale bescherming in 17 maart 2020. U vreest bij terugkeer naar Gaza voor het leven van uw zoon I.. U vreest ook de financiële omstandigheden in Gaza. Verder haalt u aan dat u vreest dat u of één van uw zonen gearresteerd zal worden door de schulden die uw echtgenoot heeft opgebouwd.

U bent in het bezit van uw originele identiteitskaart met afgiftedatum 27 augustus 2019.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u verder de volgende documenten voor: enkele documenten over de procedures voor de rechtbank als gevolg van de schulden die uw man heeft opgebouwd, een medisch verslag over uw zoon M., een afbeelding over de locatie van uw woonplaats en enkele foto's over de staat en beschadigingen aan uw woning.

Na uw persoonlijk onderhoud overhandigde u op 7 september 2020 nog een kopie van uw geboorteakte en een kopie van uw huwelijksakte.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Het feit dat u aanhaalt dat uw psychische toestand niet goed is en in een depressie te leven, volstaat niet om te gewagen van eventuele bijzondere procedurele noden. Vooreerst staft u uw bewering niet met enig medisch document. U ging bovendien zowel in Gaza als in België nooit voor uw depressie in behandeling. U heeft tot nu toe ook nog geen concrete stappen gezet om een behandeling in België op te starten (CGVS K., p. 4).

Bij de vragenlijst van het CGVS, ingevuld op de DVZ, signaleerde u dat verkoos om gehoord te worden door een medewerker van hetzelfde geslacht (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.6). Hier werd echter geen gevolg aan gegeven omdat het verzoek op andere momenten niet gesignaleerd noch geconcretiseerd werd. Zo gaf u voor de vragenlijst "bijzondere procedure noden" bij de DVZ aan dat u geen bijzondere omstandigheden zijn waarom u eventueel verkiest om door een persoon van hetzelfde geslacht gehoord te worden (Vragenlijst bijzondere procedure noden DVZ, vraag 2). Hoe dan ook moet er worden vastgesteld dat u bij aanvang, tijdens evenals op het einde van het persoonlijk onderhoud op het CGVS in de mogelijkheid verkeerde om desgevallend een concreet voorbehoud of verzoek te formuleren, maar dit niet gedaan heeft. Uw raadsman deed dit evenmin. Overigens blijkt er genoegzaam dat het normale verloop van de interactie en het onderhoud op generlei wijze in het gedrang is gekomen, noch dat u uw motieven niet op een volwaardige en dienstige wijze kenbaar heeft kunnen maken.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u noch de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen (Notities persoonlijk onderhoud d.d. 03.09.2020 K. (CGVS K.), p. 3-4) en uit de door u neergelegde stukken blijkt dat u nooit geregistreerd bent bij UNRWA en dat u nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA. Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Er dient opgemerkt te worden dat u uw verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die werden aangehaald door uw zoon I.. In het kader van het door hem ingediende verzoek werden voor wat betreft jullie ingeroepen asielmotieven volgende vaststellingen gedaan:

"Allereerst kan er geen geloof gehecht worden aan de beweerde telefonische contacten met Israël en de daaropvolgende problemen, dit om onderstaande redenen. Zo komt uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van de vertrekomstandigheden en bijgevolg ook de aanleiding van uw vertrek in het gedrang door de verklaringen van u en uw moeder omtrent het verlies van jullie paspoort. Zo meent u dat uw moeder de paspoorten vergeten was op een plek, dat jullie terugkeerden maar dat jullie deze niet meer vonden (CGVS I., p. 10). Uw moeder stelt echter dat ze niet weet hoe ze de paspoorten is kwijt geraakt. Ze komt niet verder dan te stellen dat ze de valies waar de paspoorten in zat, is kwijtgeraakt (notities persoonlijk onderhoud d.d. 3.09.2020 K. (CGVS K.), p. 11).

Verder is het op zijn minst opvallend te noemen dat iemand die 15.000 dollar betaalde voor valse paspoorten en alleen maar bezig was met de vraag of hun reis naar België zou lukken en rekening houdend met mogelijke identiteitscontroles op de luchthavens in Turkije en Frankrijk, zich niet de moeite heeft getroost om de inhoud van de valse paspoorten bekeken te hebben waarmee u van Turkije naar Frankrijk vloog (CGVS I. , p. 7-8). Zo geeft u aan niets te weten over de inhoud van het paspoort, u slaagt er zelfs niet in om de naam van de persoon op dit paspoort aan te duiden (CGVS I. , p. 7). U weet ook niet van welk land dit paspoort was (CGVS I. , p. 7). Ook uw moeder kende de inhoud van het beweerde gebruikte valse paspoort niet. Zo kent ze noch de naam, noch de geboorteplaats of de geboortedatum van dit paspoort. Ze weet evenmin de nationaliteit van dit paspoort, noch of er al dan niet een visum in dit paspoort zat (CGVS K., p. 8). Aansluitend op voorgaande vaststellingen inzake uw reisweg moet ook opgemerkt worden dat het zeer opmerkelijk is dat u zomaar op een legale wijze het land kon verlaten. U verliet Gaza met behulp van een medische procedure van uw moeder. U werd daarbij zelfs gecontroleerd door de leden van Hamas (CGVS I. , p. 6). U maakt geen melding van enige problemen bij deze grenscontrole, dit ondanks het feit dat u aangeeft dat u werd beschouwd als spion (CGVS I. , p. 18). Dat ze iemand die zij beschouwen als spion zomaar toestaan om het land te verlaten is verre van geloofwaardig. Dit wordt nog versterkt door uw verklaring dat u door het feit dat u het land verliet, aan Hamas het signaal geeft dat u wel degelijk met Israël zou samenwerken (CGVS I. , p. 19). Dan stelt zich de vraag waarom ze u in de eerste plaats zomaar laten vertrekken.

Verder dient gewezen te worden op enkele frappante tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw moeder. Zo meent uw moeder dat u één of twee keren opgebeld werd door de Israëlische defensiediensten (CGVS K., p. 13 en 14). U geeft echter aan dat u vijf keren werd opgebeld (CGVS I. , p. 15). Verder stelt uw moeder dat er tijdens de tweede oproep dreigementen t.a.v. uw persoon kwamen (CGVS K., p. 13-14). U geeft echter nergens aan dat er tijdens de eerste vier gesprekken sprake is van dreigementen. Enkel bij het vijfde gesprek – wanneer u zich in het politiekantoor bevindt – spreekt men u aan op een andere manier en geven ze notie van mogelijke ‘nadelen’ (CGVS I. , p. 12-13). Uw moeder beweert bovendien stellig dat u geen enkele belofte kreeg van een mogelijke financiële compensatie in ruil voor uw medewerking met Israël (CGVS K., p. 15). U beweert echter dat men bij de vierde oproep u beloofde ‘een welvarend leven’ te bezorgen (CGVS I. , p. 12). Verder stelt u dat uw collega u betrapte tijdens de vierde oproep (CGVS I. , p. 16) terwijl uw moeder beweert dat dit tijdens het eerste gesprek was (CGVS K., p. 15). Ook wat betreft het tijdstip van uw ontslag geven jullie tegenstrijdige verklaringen. Zo stelt uw moeder dat dit gebeurde na de eerste oproep (CGVS K., p. 16) terwijl u zegt dat dit na de vierde oproep was (CGVS I. , p. 13). Daarenboven kan uw moeder niet aangeven of u ontslagen werd of dat u zelf ontslag nam (CGVS K., p. 16). Ook over het feit hoeveel keren men u is komen arresteren geven jullie tegenstrijdige antwoorden. Uw moeder meent dat dit twee of drie keren gebeurde (CGVS K., p. 17). U geeft aan dat u vier keer werd gearresteerd (CGVS I. , p. 16). Buiten het feit dat dit tegenstrijdig is tegenover uw verklaringen, is het op zijn minst opmerkelijk te noemen dat ze dit niet zeker weet. Dit is des te opmerkelijker aangezien ze aangaf dat u bij elke arrestatie van huis werd meegenomen en dat u gedurende drie à vier dagen in arrestatie zat (CGVS K., p. 17-18). Wanneer de zoon van een verzoeker voor drie à vier dagen gearresteerd wordt, mag op zijn minst verwacht worden dat men zich herinnert hoe vaak dit precies gebeurde. Hiermee geconfronteerd wijzigt uw moeder haar verklaringen en stelt ze dat u drie of vier keren werd meegenomen maar dat ze dit zich niet precies kan herinneren (CGVS K., p. 17). Daarenboven slaagt uw moeder er niet in om aan te duiden wanneer in 2019 deze arrestaties plaatsvonden. Ze kan hierbij zelfs niet aanduiden in welk seizoen dit gebeurde (CGVS K., p. 17). Bovendien is de verklaring van uw moeder – dat u drie keren werd gearresteerd en dat u telkens drie à vier dagen werd aangehouden (CGVS K., p. 17-18) – tegenstrijdig met uw verklaring dat u slechts eenmaal voor vier dagen werd gearresteerd (CGVS I. , p. 16). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden wierp u op dat uw moeder aan Alzheimer lijdt en dat ze deze gebeurtenissen niet kan onthouden (CGVS I. , p. 15). Dit is echter niets meer dan een losse boutade die niet gestaafd wordt met enig medisch bewijs. Bovendien gaf uw moeder zelf aan dat ze niet aan Alzheimer lijdt (CGVS K., p. 21). Wat betreft het tijdstip en de plaats waar u uw moeder op de hoogte bracht van de oproepen en de problemen die u daardoor kende met Hamas geven jullie eveneens tegenstrijdige verklaringen. Zo meent uw moeder dat u haar in Gaza reeds op de hoogte bracht, namelijk wanneer u thuis kwam van de laatste arrestatie (CGVS K., p. 23). U gaf echter aan dat u haar pas op de hoogte bracht toen jullie in Egypte waren (CGVS I. , p. 15). Uw verweer dat u uw moeder geen details hebt meegegeven weet evenmin te overtuigen (CGVS I. , p. 15-16). Dit is immers tegenstrijdig met uw eerdere bewering dat u haar ‘alles’ hebt verteld (CGVS I. , p. 15). Bovendien betreffen het aantal confrontaties met uw belagers (Israël en Hamas) en de gevolgen (aanhoudingen en ontslag) ervan kernelementen van uw relaas en kunnen deze geenszins beschouwd worden als details.

Bovendien dient gewezen te worden op enkele tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen. Zo geeft u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u twee keren gearresteerd bent geweest. U maakt daar geen melding van de twee arrestaties die eind maart plaatsvonden (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ I. , vraag 3.1 en vraag 3.5). Hiermee geconfronteerd stelt u dat de twee arrestaties van eind maart geen effectieve arrestaties waren maar dat u bij hen werd "bewaard" (CGVS I. , p. 16). Dergelijke repliek kan niet weerhouden worden aangezien u bij de DVZ de vraag gesteld werd of u in de gevangenis hebt gezeten, zowel een hechtenis voor korte tijd in een cel in bv. een politiekantoor als een opsluiting voor iets langere tijd in een gevangenis of kamp. Dat uw verklaringen allerminst geloofwaardig zijn, blijkt ook uit het feit dat u voor de DVZ aangaf dat ze na uw eerste arrestatie bij u thuis kwamen en dat er intimidaties met agressie waren (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ I. , vraag 3.5). Nergens voor het CGVS hebt u hiervan echter melding gemaakt. Hiermee geconfronteerd stelt u dat u op straat vernederd werd en dat u ook door de arrestaties geïntimideerd en vernederd werd (CGVS I. , p. 18). Dit verklaart echter niet waarom u voor de DVZ gewag hebt gemaakt van agressie bij u thuis.

Tot slot is het absoluut ongeloofwaardig dat Hamas – een organisatie die door de Europese Unie als terroristisch wordt beschouwd en tevens bekend staat voor verschillende mensenrechtenschendingen – iemand die zij beschouwen als spion zomaar bij elke arrestatie laat gaan (CGVS I. , p. 17). U werd immers vrijgelaten zonder reden (CGVS I. , p. 17). Daarnaast is het opmerkelijk dat u, door Hamas beschouwd zijnde als spion, nog 10 maanden gewoon bij u thuis in Gaza hebt kunnen verblijven (CGVS I. , p. 6, 16 en 18).

Gelet op voorgaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw vluchtrelaas.

Verder haalt u ook de levensomstandigheden in Gaza aan als motief om het land te verlaten. U vreest deze omdat u uw werk verloren bent door de problemen met Hamas. U zou hierdoor uw familie niet meer kunnen onderhouden (CGVS I. , p. 18). Zoals supra wordt aangegeven, zijn deze problemen met Hamas echter ongeloofwaardig bevonden. Bijgevolg is het feit dat u uw werk verloren bent omwille van de problemen met Hamas eveneens niet geloofwaardig. Ook uw moeder haalt jullie financiële toestand aan als reden om Gaza te verlaten (CGVS K., p. 19 en 23). Echter wordt infra aangegeven dat uit jullie eigen verklaringen blijkt dat jullie individuele situatie op het vlak van levensomstandigheden in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is. Dezelfde conclusie geldt ook voor uw terloopse opmerking dat u honger vreest te hebben bij een mogelijke terugkeer (CGVS I. , p. 19).

Wat betreft het feit dat jullie woning in Khan Younis in 2014 en 2018 gebombardeerd werd omwille van de oorlog dient aangestipt te worden dit evenmin voldoende is om te spreken van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet (CGVS K., p. 5-6 en CGVS I. , p. 5-6). Dit betreft immers niet jullie concrete vluchtaanleiding. Nadat het huis werd gebombardeerd, keerden jullie bovendien naar daar terug en bleven jullie er wonen tot jullie vertrek naar België in februari 2020. Verder geeft uw moeder aan dat jullie niet specifiek gevisieerd werden (CGVS K., p. 22). Daarnaast zou er minstens van jullie, in het licht van de hieronder geschetste financiële situatie van u en uw familie, kunnen verwacht worden dat - indien uw woonplaats dermate gevaarlijk is - omwille van activiteiten van Hamas en de vergeldingsbombardementen van Israël (CGVS I. , p. 5), jullie verhuizen naar een veiligere plaats binnen Gaza. De foto's over de schade aan jullie woning die uw moeder heeft overhandigd doen geen afbreuk aan bovenstaande conclusie. Tot slot kan verwezen worden naar de vaststellingen aangaande de actuele veiligheidssituatie in Gaza verder in deze beslissing.

Verder haalt uw moeder aan dat zij ten gevolge van de door uw vader opgestapelde schulden gearresteerd kan worden of dat dit u of één van uw broers kan overkomen. Daarnaast vreest ze tevens dat ze zonder woning valt omdat jullie huis in beslag genomen kan worden. Hierbij moet vooreerst opgemerkt worden dat uw moeder voor de DVZ stelde dat ze niet weet of er procedures voor de rechtbank zijn opgestart. Ze voegt er aan toe dat de schuldeisers hiervoor 'misschien' een proces hebben opgestart (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ K., vraag 3.2). Voor het CGVS meent ze echter dat er tien rechtszaken zijn opgestart (CGVS K., p. 20). Verder stelt ze initieel op het CGVS dat er vroeger een advocaat was die de rechtszaken opvolgde maar dat jullie deze niet meer kunnen betalen (CGVS K., p. 19). Verder tijdens het gehoor stelt ze echter dat er wel een advocaat bezig is met de procedure over de inbeslagname van de woning (CGVS K., p. 20). Hiermee geconfronteerd stelt uw moeder dat hij enkel werkt indien jullie hem betalen (CGVS K., p. 20). Verder betreffen de rechtszaken naar aanleiding van deze schulden niet jullie rechtstreekse vluchtaanleiding. Niettegenstaande er al 15 jaar rechtszaken lopen (CGVS K., p. 19), besliste uw moeder immers pas om Gaza te verlaten nadat u problemen kende met Hamas ten gevolge van uw contacten met Israël (CGVS K., p. 13). U formuleert trouwens geen enkele

vrees hieromtrent. De ingeroepen vrees van uw moeder omtrent de rechtszaken met schuldeisers dient aldus sterk gerelativeerd te worden. Bovendien blijkt nergens uit de neergelegde documenten dat u, uw moeder of uw broers daadwerkelijk het risico lopen op een arrestatie naar aanleiding van de door uw vader aangegane schulden. Gelet op het geheel aan voorgaande vaststellingen heeft uw moeder aldus niet aannemelijk gemaakt dat zij, u of uw broers gearresteerd zouden worden. Dat jullie huis ten gevolge van de door uw vader aangegane schulden in beslag zou genomen worden past binnen een normale gerechtelijke procedure en kan in alle redelijkheid niet beschouwd worden als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u ten gevolge van een eventuele inbeslagname een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit de verder in deze beslissing uitgewerkte vaststellingen blijkt immers dat jullie individuele situatie op het vlak van levensomstandigheden in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is. Zo beschikt u over ruime werkervaring, hebben jullie familie ter plekke wonen en konden jullie rekenen op een ondersteunend netwerk. Uit niets blijkt dat u of uw moeder aldus bij een eventuele inbeslagname van jullie woning in geval van een terugkeer van uw land van herkomst geen onderdak zouden kunnen regelen.

Uw moeder haalt verder de medische problemen aan van uw broer M. (CGVS K., p. 12 en 24) die in Gaza reeds twee jaar werd behandeld (CGVS K., p. 12). Daarbij dient aangestipt te worden dat gezondheidsproblemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980. Het medisch verslag dat uw moeder hierover overhandigt doet aan bovenstaande conclusie geen afbreuk.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.”

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “Operatie Beschermde Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiliënsector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de goeude wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar

het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van **zeer uitzonderlijke omstandigheden** waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering **klemmend** zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). **U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.** Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoort is.

Ook hier kan teruggerepen worden naar de vaststellingen gedaan in het kader van het verzoek van uw zoon I. , met name:

“Zo heeft u zich in het verleden nooit in een precaire situatie bevonden. Allereerst dient worden aangestipt dat u gedurende jaren in staat bleek om te werken. Voor 2013 werkte u 8 à 9 maanden als verkoper van een tijdschrift. In 2013 werkte u als boekhouder in een klerenwinkel. In 2014 werkte u in een wisselkantoor. In 2015 werkte u als boekhouder in een bandencentrale. Sinds midden 2016 tot uw vertrek werkte u als verkoopbediende bij een patisserie, genaamd Bedri al Haniya (CGVS I. , p. 9). Gelet op voorgaande vaststellingen inzake het bedrieglijk karakter van uw relaas, blijkt uit niets dat u dergelijke professionele activiteiten niet langer zou kunnen uitoefenen. Uw moeder gaf tijdens haar persoonlijk onderhoud aan dat jullie financiële hulp kregen van haar broer Sami en haar zus Raoua (CGVS K., p. 22). Het huis waar u woonde, was eigendom van de familie (CGVS I. , p. 5). Jullie hadden toegang tot drinkbaar water door dit aan te kopen (CGVS I. , p. 6 en CGVS K., p. 6). U was tevens in het bezit van een watertank waar u niet-drinkbaar water opsloeg (CGVS I. , p. 6). Elektriciteitsonderbrekingen ving u op door te werken met kaarsen (CGVS I. , p. 6 en CGVS K., p. 7).”

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de **COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 6 maart 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20200306.pdf <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazanen teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie “Operatie Beschermde Rand” startte. De laatste escalatie van geweld vond plaats van 12 tot 14 november 2019.

Naar aanleiding van de doelgerichte moord (operatie “zwarte gordel”) op een commandant van Palestijnse Islamitische Jihad (PIJ) en zijn echtgenote door Israël werden honderden raketten op Israël afgevuurd. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht op heel het grondgebied doelwitten van de PIJ. Volgens de pers zijn deze vijandelijkheden de dodelijkste sinds het geweld van 14 mei 2018 bij de grens met Israël. Bij de bombardementen van de Israëlische luchtmacht vielen 34 slachtoffers, onder wie 14 burgerslachtoffers. De huidige situatie kan echter als “relatief rustig” worden omschreven.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen in de Gazastrook hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van ‘de Grote Mars van de Terugkeer’ (GMT). Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Als gevolg van de escalatie van het conflict midden november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigden de organisatoren aan dat de marsen zouden worden uitgesteld tot 30 maart 2020, de datum van de tweede verjaardag van de ‘Grote Mars van de Terugkeer’. Na deze datum zouden de marsen eenmaal per maand en bij speciale gelegenheden georganiseerd worden.

Op 29 januari 2020 gaf de publicatie van het “Akkoord van de eeuw” door de Amerikaanse overheid aanleiding tot een algemene staking op de dag zelf. Bij die gelegenheid vertrapten betogers portretten van Donald Trump en werd er nadien een toename van raket- en mortiervuur vastgesteld.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode augustus 2019 tot februari 2020 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor. Bovendien blijven in de bufferzone regelmatig incidenten plaatsvinden. In 2019 wijzigde het Israëlische leger negentien keer de toegestane zone waarbinnen kan worden gevist. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Op 27 augustus 2019 vielen bij drie niet-opgeëiste zelfmoordaanslagen een tiental slachtoffers in Gaza-Stad. Als gevolg hiervan riep Hamas de noodtoestand uit en verrichtte talrijke arrestaties in de jihadistische milieus in Gaza. Sindsdien voert Hamas “een geheime oorlog” tegen de salafistische groeperingen en met name tegen de aanhangers van de Islamitische Staat (IS).

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind augustus 2019 en midden november 2019 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Dergelijke persoonlijke omstandigheden zijn evenwel niet voorhanden in onderhavig verzoek.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoot. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de beschikbare informatie (zie de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coif_territoire_palestinien_gaza_retour_dans_la_bande_de_gaza_20200903.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, zonder verdere formaliteiten, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, die in 2014 trouw gezworen heeft aan de Islamitische Staat, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het

uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bermbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat **Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet geïsoleerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.**

Vanaf februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als "Operatie Sinai 2018", die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden geïsoleerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinaiï verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinaiï tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinaiï geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinaiï te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaiï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinaiï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geïsoleerd zouden zijn door jihadistische militieën, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen.

In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden. .

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Het werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48u een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan.

Dient verder opgemerkt te worden dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen tijdelijk gesloten hebben in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. U brengt ook geen enkel bewijs aan dat u op dit moment een voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Voor zover nodig, dient nog benadrukt te worden dat de COVID-19 virus pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Cairo, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Cairo of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft.

Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

Uw documenten wijzigen bovenstaande appreciatie niet. Uw identiteit en herkomst staan op zich niet ter discussie. De documenten over de procedures voor de rechtbank werden hierboven reeds besproken. De afbeelding van de locatie van uw woonplaats bevestigt louter jullie verblijfplaats in Gaza. Dergelijk document laat niet toe enige uitspraken te doen over een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Het medisch attest en de foto's van de beschadigingen aan uw woning werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing inzake S.I., verzoeker, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Palestijnse moslim te zijn van Arabische afkomst. U bent geboren op 12 februari 1988 te Khan Younis, de Gazastrook. Op 17 maart 2020 verzocht u voor het eerst om internationale bescherming. U verklaarde toen het volgende:

“U bleef in Khan Younis wonen tot uw vertrek naar België op 10 februari 2020. U trouwde op 02.12.2014 met S. S. en hebt samen twee kinderen. U bent niet UNRWA-geregistreerd. U hebt financiën en banking gestudeerd. Voor 2013 werkte u 8 à 9 maanden als verkoper van een tijdschrift. In 2013 werkte u als boekhouder in een klerenwinkel. In 2014 werkte u in een wisselkantoor. In 2015 werkte u als boekhouder in een bandencentrale. Sinds midden 2016 tot uw vertrek werkte u als verkoopbediende bij een patisserie, genaamd Bedri al Haniya. Het huis waar u woonde werd beschadigd tijdens de oorlogen van 2014 en 2018. Hamas lanceerde vanuit een kerkhof dat gelegen is naast uw woning mortirakketten. De Israëliëse strijdkrachten reageerden hierop met vergeldingsbombardementen.

Midden februari 2019 ontving u een anonieme oproep van een vrouw die voor de Defensiediensten van Israël werkte. U werd toen gevraagd om met hen samen te werken en informatie over terroristen aan de Israëliëse diensten te bezorgen. Meer bepaald wouden ze weten wie dikwijls naar de Grote Moskee, die gelegen is naast uw werkplaats, gaat. U werd geselecteerd omdat men in u een geschikte kandidaat zag. U had immers een goede reputatie en een goede omgang met andere mensen. U weigerde echter in te gaan op het Israëliësch aanbod. De volgende drie dagen werd u nog twee keren anoniem gebeld maar u nam niet op. De dag nadien was u aan het werk toen u opnieuw gebeld werd. Uw collega, waarmee u een slechte relatie had op het werk, merkte op dat u een anonieme oproep kreeg. U besloot de telefoon op te nemen. De vrouw vroeg u opnieuw om met de Israëliëse diensten samen te werken. In ruil hiervoor zou u geholpen worden om een welvarend leven te leiden en u zou tevens door hen beschermd worden. U weigerde het aanbod echter opnieuw. Uw collega had het gesprek opgevangen en vroeg u om meer uitleg. U legde hem de situatie uit en u voegde er aan toe dat u het aanbod van de Israëliëse diensten geweigerd had. Dit viel bij de collega echter niet in goede aarde en hij meldde dit bij uw werkgever. Twee dagen later kreeg u van de secretaresse van uw werkgever te horen dat u ontslagen was, officieel omdat er een herstructurering aan de gang was. Echter had u nog nooit van dergelijke plannen iets opgevangen. Op 26 februari 2019 ontving u een oproep waarin stond dat u zich dezelfde dag moest aanmelden bij het politiekantoor van Khan Younis, wat u ook deed. Vervolgens werd u ondervraagd over de oproepen die u ontving. U legde de situatie uit en vertelde dat u hun aanbod steeds weigerde. De ondervrager geloofde dit echter niet. Toen de ondervraging een aantal uren aan de gang was, ontving u opnieuw een anonieme oproep. De ondervrager vroeg u om op te nemen, wat u ook deed.

Wederom was het de vrouw van de Israëliëse Defensiedienst die u vroeg om met hen samen te werken. Deze keer sprak ze u aan op een meer dreigende manier. Terwijl de ondervrager meeluisterde, weigerde u opnieuw het aanbod tot samenwerking. U werd echter nog steeds beschouwd een spion te zijn. Van het

politiekantoor van Khan Younis werd u vervolgens naar de gevangenis van Azda gebracht, waar u vier dagen verbleef. Tijdens uw verblijf in de gevangenis werd u gevraagd om te bekennen dat u samenwerkte met Israël. U deed dit echter niet omdat u dit ook werkelijk niet gedaan hebt. Tijdens uw verblijf in de gevangenis werd u geslagen en gefolterd. Op de vierde dag van uw gevangenschap werd u vrijgelaten omdat ze geen bewijzen tegen u hadden. Op 17 maart 2019 nam u deel aan een vreedzame betoging waar er geprotesteerd werd tegen de situatie in Gaza. Tijdens die betoging werd u geslagen door een officier van Hamas en u kreeg een bevel om naar huis terug te keren. Eind maart 2019 waren er verschillende conflicten tussen Hamas en Israël. Hierdoor werd iedereen die verdacht werd van samenwerking met Israël, waaronder ook u, door Hamas meegenomen. Ze hielden u daar opdat u geen communicatie met Israël zou kunnen hebben. U werd zo in de laatste tien dagen van maart twee keren meegenomen, telkens voor één dag. In april 2019 werd u voor een week gearresteerd, opnieuw van verdenking van collaboratie met Israël. Tijdens die arrestatie werd u mishandeld en beledigd. Na uw vrijlating zag u geen toekomst meer in Gaza en besloot u te vertrekken. Uw moeder had een medische toelating om Gaza te verlaten. U kon met haar meereizen als persoon die haar begeleidt. Op 10 februari 2020 verliet u, samen met uw moeder (O.V. 9.021.800) en uw broer M. (O.V. 9.021.800), Gaza naar Egypte via Rafah crossing. Toen u Gaza had verlaten en in Egypte verbleef, bracht u uw moeder op de hoogte van de oproepen die u had ontvangen van de Israëlische diensten en de bijhorende problemen die u daardoor kreeg. U kwam aan in België op 13 maart 2020. U vreesde bij terugkeer naar Gaza door Hamas vervolgd en vermoord te worden. U vreesde ook te sterven door stress en honger.”

In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen op 29 oktober 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging in beroep tegen deze beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde met haar arrest van 17 maart 2021 de beslissing van het Commissariaatgeneraal. Op 7 juni 2021 verwierp de Raad van State uw beroep tegen deze beslissing. Zonder België te hebben verlaten verzocht u op 1 juni 2021 een tweede keer om internationale bescherming. Op 21 juni 2021 werd uw volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk verklaard. U haalt bij uw tweede verzoek aan dat u nog steeds valselijk beschuldigd wordt van collaboratie en spionage met Israël. U werd hiervoor nog drie keren opgeroepen, namelijk op 25 november 2020, 2 januari 2021 en 9 januari 2021. U trachtte eind december 2020 via een bemiddelingscomité van het ministerie van binnenlandse zaken te bemiddelen voor uw zaak maar dit was zonder succes. Tevens werd u omwille van de spionagefeiten op 16 maart 2021 veroordeeld tot een gevangenisstraf van zeven jaar en een geldboete van 100.000 sjekele.

Verder haalt u aan dat uw moeder nog steeds psychologische problemen heeft. Door de weigeringen van jullie verzoeken om internationale bescherming kan ze hiervoor echter geen behandeling meer verkrijgen. Uw broer M. kent door de weigeringen eveneens psychologische problemen. Hij is depressief en wilt niet meer naar school gaan. Tevens kent hij urinewegenproblemen.

Bij het Israëlisch-Palestijns conflict van mei 2021 vielen er raketten in de buurt van uw woning. Uw echtgenote en kinderen – die nog steeds in deze woning verblijven – waren hierdoor psychologisch sterk onder de indruk. Tevens waren er hierdoor scheuren aan de muren van uw woning. Ook raakten er deuren en ramen beschadigd. Verder kwamen er tegels los uit de grond door de explosies. Uw woning werd bij dit conflict niet specifiek gevisereerd maar er komen wel vergeldingsbombardementen die gericht zijn op een nabijgelegen kerkhof. Vandaaruit vuurt Hamas immers raketten af richting Israël.

Voorts haalt u de moeilijke financiële situatie in Gaza aan in uw huidig verzoek. Bovendien maakte uw vader in het verleden schulden aan. Deze schulden komen op jullie schouders terecht. De schuldeisers kunnen daarom op elk moment jullie woning opeisen. Uw broer S. heeft Gaza verlaten omwille van de schulden van uw vader. De schuldeisers kwamen immers steeds langs om hun geld op te eisen. Hij verhuisde naar de Verenigde Arabische Emiraten maar kent daar vele moeilijkheden. Hij woont er immers op een kleine kamer bij uw oom zonder water en eten. Tevens werd zijn geld gestolen in de Verenigde Arabische Emiraten.

De elektriciteitsmaatschappij heeft een toestel met een herlaadkaart bij u thuis geïnstalleerd opdat u voor uw elektriciteit meteen dient te betalen. Dit werd gedaan omdat jullie in het verleden niet altijd jullie rekeningen (volledig) betaalden. Omdat dit toestel nog niet in gebruik is, koopt uw echtgenote elektriciteit aan via een generator van een buur.

U haalt ook aan dat u relatieproblemen heeft met uw echtgenote omdat u haar met uw twee kinderen heeft achtergelaten. Uw echtgenote kan het gezin niet alleen onderhouden en wilt daarom van u scheiden.

Uw echtgenote heeft bovendien suikerziekte waardoor ze riskeert soms flauw te vallen. Uw zoon H. heeft een probleem aan de botten in zijn arm. Hij dient hiervoor geopereerd te worden maar dit is niet mogelijk in Gaza.

U legt in het kader van onderhavig verzoek volgende documenten voor: drie oproepingsbrieven van 25 november 2020, 2 januari 2021 en 9 januari 2021, een verklaring van de bemiddelingscommissie van het ministerie van binnenlandse zaken over hun mislukte poging om te bemiddelen, een vonnis van 16 maart 2021 waarbij u werd veroordeeld tot 7 jaar gevangenisstraf en een boete van 100.000 sjekeel omwille van spionage, een arrestatiebevel waarin staat dat u gearresteerd moet worden omwille van uw veroordeling en een USB met de volgende inhoud: foto's over de bombardementen en de schade tijdens het conflict van mei 2021, een video van uw zoon die weent tijdens deze bombardementen, een foto van uw adres in Rendeux (België), een video over de situatie van uw broer S. in de Verenigde Arabische Emiraten, enkele links van artikels over de algemene situatie in Gaza en een medisch attest waaruit blijkt dat uw moeder in therapie was voor haar posttraumatische stress-stoornissen. Er blijkt tevens uit dat ze geheugenverlies heeft, depressief is, veel piekert en angstig is. Hierdoor is haar eten slaappatroon verstoord.

Na uw persoonlijk onderhoud overhandigde u op 27.10.2021 twee medische rapporten over de diabetesproblemen van uw echtgenote, twee medische rapporten over de problemen van uw zoon zijn arm, de UNRWA-kaart van uw echtgenote, de UNRWA-kaart van uw echtgenote waarmee ze medische zorgen voor haar diabetes verkrijgt, een attest van werkloosheid van uw echtgenote en een attest waarmee wordt aangetoond dat uw moeder haar sociale steun is stopgezet.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u noch de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden.

Vooreerst moet opgemerkt worden dat in uw eerste verzoek om internationale bescherming werd besloten dat (I) artikel 1D van de vluchtelingenconventie niet op u van toepassing is, aangezien u niet aangetoond heeft dat u en gerechtigd was, en daadwerkelijk ingeroepen heeft, de bescherming geboden door andere organen of instellingen van de verenigde naties zoals de UNRWA. Daardoor werd uw verzoek (II) beoordeeld in het licht van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hierbij werd besloten dat (i) u geen gegronde vrees voor vervolging had omdat er geen geloof kan worden gehecht aan uw problemen met Hamas (ii) het feit dat jullie woning in Khan Younis in 2014 en 2018 gebombardeerd werd omwille van de oorlog onvoldoende is om te spreken van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet (iii) de ingeroepen vrees van uw moeder omtrent de rechtszaken over de schulden die uw vader had veroorzaakt sterk gerelativeerd dient te worden en de mogelijke inbeslagname van het huis omwille van schulden past binnen een normale gerechtelijke procedure en niet beschouwd kan worden als vervolging of ernstige schade (iv) de medische problemen van uw broer M. geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie of met de criteria inzake subsidiaire bescherming. (v) Gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming kon u evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, a) en b) worden toegekend. De door u neergelegde documenten konden deze appreciatie niet ombuigen. Ook bleek dat (vi) uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is, en dat er niet kon worden afgeleid dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of

medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en u voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende' behandeling loopt zodat er niet kan worden aangenomen dat u in een menssonwaardige situatie zou terechtkomen indien u zou terugkeren naar de Gazastrook; en (vii) dat het mogelijk was naar de Gazastrook terug te keren en er geen redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren en (viii) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de Gazastrook bleek dat er geen sprake was van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad van State bevestigd. U brengt in onderhavig verzoek geen elementen aan die een ander licht kunnen werpen op deze appreciatie.

U herhaalt in onderhavig verzoek dat uw problemen met Hamas nog steeds actueel zijn en voegt toe dat u drie keer werd opgeroepen, namelijk op 25 november 2020, 2 januari 2021 en 9 januari 2021. U trachtte eind december 2020 tevergeefs te bemiddelen voor uw problemen met Hamas. Op 16 maart 2021 werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van zeven jaar en een geldboete van 100.000 sjekel. U bouwt wat dit motief betreft evenwel verder op verklaringen die in het kader van uw eerste verzoek ongeloofwaardig werden geacht. Het louter aanhalen van gebeurtenissen die in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, kan geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van uw asielrelaas en is niet van die aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Bovendien hebt u met geen woord gerept over deze nieuwe elementen tijdens uw beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat uw geloofwaardigheid over de vervolging door Hamas eens te meer in het gedrang brengt. Nochtans vonden verschillende feiten (de oproepingsbrieven van 25 november 2020, 2 januari 2021 en 9 januari 2021 en de bemiddelingspoging van eind december) plaats voordat de Raad op 17 maart 2021 een definitieve uitspraak deed over uw beroep. Bovendien was u via uw echtgenote dezelfde dag van het ontvangst van die oproepingsbrieven op de hoogte van deze feiten (CGVS 2e VIB I., p. 8 en 11). De bemiddelingscommissie bemiddelde eind december op uw vraag en lieten u weten dat dit tevergeefs was (CGVS 2e VIB, p. 8-9). Dat u voor de Raad geen melding gemaakt hebt van deze feiten omdat u nog niet in het bezit was van documenten om dit te staven (CGVS 2e VIB, p. 13), is onvoldoende om uw nalatigheid te verschonen. Er mag immers van u verwacht worden dat indien er essentiële nieuwe feiten gebeuren inzake uw asielrelaas dat u deze spontaan opwerpt tijdens uw beroepsprocedure. Dat u nu de oproepingsbrieven, het arrestatiebevel, het vonnis en de verklaring van de bemiddelingscommissie voorlegt, volstaat niet om uw geloofwaardigheid te herstellen en aldus te gewagen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde. Vooreerst moet opgemerkt worden dat documenten slechts bewijswaarde hebben wanneer ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat gelet op de veelheid aan tegenstrijdige verklaringen zoals vastgesteld bij uw eerste verzoek, niet het geval is. Bovendien betreffen deze documenten slechts kopies waarvan de authenticiteit niet na te gaan is. Verder is het opmerkelijk dat uw moeder zo goed als niet op de hoogte is van deze nieuwe feiten. Zo weet ze dat u veroordeeld bent maar weet ze niet tot welke straf. Ze weet niet wanneer u veroordeeld bent, ze komt hierbij niet verder dan te stellen dat dit 'recent' was maar ze slaagt er zelfs niet in om hierbij een jaar aan te duiden. Verder weet ze niet wanneer u de oproepingsbrieven ontving. Ook hier slaagt ze er niet in om een jaartal aan te duiden (CGVS 2e VIB K., p. 7). Gelet op het feit dat ze u wou redden van Hamas door u uit Gaza te smokkelen met een smoes (CGVS 1e VIB K., p. 7 en 13) doet het verbazen dat ze van dergelijke elementen niet op de hoogte zou zijn. Dat ze daarbij aangeeft dat u haar maar een klein beetje vertelt, kan – gelet op bovenstaande – niet overtuigen (CGVS 2e VIB K., p. 7). Er kan aldus nog steeds geen geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen met Hamas.

Waar u verder aangeeft relatieproblemen te hebben met uw echtgenote en dat ze van u wil scheiden, dient aangestipt te worden dat dit een motief is dat niet ressorteert niet onder het toepassingsgebied van de vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u hierdoor een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming (CGVS 2e VIB I., p. 12-13). Bij het feit dat uw echtgenote suikerziekte heeft en uw zoon problemen heeft aan de botten in zijn arm (wat u staaft met enkele medische documenten) dient aangestipt te worden dat deze motieven geen betrekking hebben op een vrees in uw hoofde, die van uw broer M. of die van uw moeder. Bovendien zijn dit eveneens motieven die niet ressorteren onder de bepalingen van de Geneefse Conventie, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Dat

uw zoon nood heeft aan een operatie maar dat deze niet kan uitgevoerd worden door de dokter in Gaza (CGVS 2e VIB I. , p. 12-13) zegt evenmin iets over een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde.

U dient voorts een psychologisch rapport in van 12 februari 2021 over uw moeder. Hieruit blijkt dat ze op dat moment aan posttraumatisch stress leed, geheugenverlies heeft en al jaren verward is. Tevens blijkt hieruit dat ze depressief is, veel piekert en angstig is met een verstoord slaap- en eetpatroon. Hier moet opgemerkt worden dat dit attest reeds in uw beroepsprocedure werd ingediend en behandeld. De Raad oordeelde hierover toen het volgende: "Hierin wordt dus niet gesteld dat het geheugenverlies "gevolgen had op haar gehoor door het CGVS". Alleszins blijkt uit dit gehoorverslag niet dat verzoekster niet in staat was om verklaringen af te leggen. Tijdens dit gehoor meldde ze al dat ze depressief is (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4), dat ze zich sommige data niet goed kan herinneren (ibidem, p. 6), dat ze veel vergeet maar dat ze geen Alzheimer heeft (ibidem, p. 21). De Raad stelt vast dat de tegenstrijdigheden tussen verzoeksters en verzoekers verklaringen verder reiken dan vergetelheden maar onder meer essentiële elementen betreffen, waarvan verwacht kan worden dat een persoon die vergeetachtig is, ze toch enigszins kan onthouden, vb. verzoekster stelt dat verzoeker verschillende keren voor enkele dagen gearresteerd werd (notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 17-18) terwijl verzoeker verklaarde dat hij maar één maal voor enkele dagen werd gearresteerd (notities persoonlijk onderhoud CGVS verzoeker, p.16). Alleszins bevat het relaas van verzoeker zelf ook enkele interne tegenstrijdigheden en zijn er onaannemelijkheden in zijn relaas, zoals het feit dat Hamas hem na bij elke arrestatie liet gaan en dat verzoeker nog tien maanden ongestoord bij hem thuis in Gaza kon verblijven. Deze laatste elementen hebben geen uitstaans met het feit dat verzoekster zich sommige zaken niet zou herinnerd hebben. Bijgevolg doet het attest van de psycholoog geen afbreuk aan het voorgaande." De vaststellingen van de Raad blijven hierin onverminderd gelden. Wat betreft deze psychologische problemen dient ook aangestipt te worden dat deze geenszins de vergetelheden van uw moeder in het kader van het huidige verzoek rechtvaardigen (zoals het niet weten welk vonnis u kreeg, wanneer u dit kreeg, ...) aangezien ook deze essentiële elementen van uw asielaanvraag betreffen. Bovendien dateert het psychologisch attest van februari 2021 en zegt dit allerminst iets over de mogelijkheden om haar verklaringen af te leggen in jullie huidige verzoek. Wat betreft uw moeder haar gezondheidsproblemen (aan haar bloed en baarmoeder; waarvan uw moeder een medisch attest neerlegde) en de gezondheidsproblemen van uw broer (psychologische problemen ten gevolge de weigeringsbeslissingen in het kader van de asielaanvraag en problemen aan de urinewegen) dient ook hier aangestipt te worden dat gezondheidsproblemen op zich niet ressorteren onder de bepalingen van de Geneefse Conventie, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Dat uw moeder nood heeft aan een tweede operatie wijzigt deze conclusie niet (CGVS 2e VIB K., p. 6). Bovendien kan voor uw broer nog toegevoegd worden dat hij voor zijn problemen niet in behandeling is en wordt er niet aangetoond welke psychologische problemen hij precies zou hebben. Dat M. in België nu Franstalig onderwijs volgt en zich beter voelde bij het Nederlandstalig onderwijs en dat hij lang onderweg is naar school zijn evenzeer motieven die niet ressorteren onder de vluchtelingenconventie of onder de bepalingen van subsidiaire bescherming (CGVS 2e VIB I. , p. 13 en CGVS 2e VIB K., p. 6). Voorts haalde uw moeder voor de DVZ aan dat ze vreest dat M. bij terugkeer naar Gaza geen onderwijs meer zou kunnen genieten (Verklaring volgend verzoek K., vraag 22). Door zijn lange afwezigheid werd hij geschorst en kan hij zich niet meer opnieuw inschrijven, aldus uw moeder (CGVS 2e VIB K., p. 10). Uw moeder toont evenwel geenszins objectief aan dat M. effectief geen recht zou hebben op onderwijs bij een terugkeer naar Gaza (CGVS 2e VIB K., p. 10). Bijgevolg maken jullie geenszins aannemelijk dat dit effectief het geval zou zijn. Het al dan niet verkrijgen van de toegang tot onderwijs na een schorsing op zich volstaat trouwens niet om a priori te gewagen van een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming.

Waar u en uw moeder aanhalen dat jullie woning beschadigd werd als gevolg van het Palestijns-Israëliësch conflict van mei 2021 (en waarvan jullie beeldmateriaal overmaken) dient aangestipt te worden dat – net zoals in uw vorig verzoek werd geoordeeld over de bombardementen van 2014 en 2018 – jullie huis niet om een bepaalde reden wordt geëvacueerd (CGVS 2e VIB I. , p. 12). Bovendien wonen uw echtgenote en uw kinderen nu nog steeds in deze woning (CGVS 2e VIB I. , p. 4 en CGVS 2e VIB K., p. 5). Daarnaast zou er minstens van jullie, in het licht van de hieronder geschetste financiële situatie van u en uw familie, kunnen verwacht worden dat - indien uw woonplaats dermate gevaarlijk is - omwille van activiteiten van Hamas en de vergeldingsbombardementen van Israël (CGVS 2e VIB I. , p. 12), jullie verhuizen naar een veiligere plaats binnen Gaza. Tot slot kan hier ook verwezen worden naar de vaststellingen aangaande de actuele veiligheidssituatie in Gaza verder in deze beslissing. Dat uw zussen – die getrouwd zijn en samenwonen met personen die lid zijn van Hamas en Jihadi islamiyeh – geëvacueerd worden omwille van hun echtgenoten, zegt niets over een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige

schade in uw hoofde, die van uw moeder of die van uw broer M.. Uw zussen wonen immers niet meer in jullie huis. Bovendien konden ze ergens schuilen bij het Palestijns-Israëliësch conflict van mei 2021 (CGVS 2e VIB K., p. 3 en 5).

Wat betreft de financiële problemen ten gevolge van de schulden die uw vader heeft opgebouwd (die uw moeder in haar vorig verzoek reeds aanhaalde) en waarbij u en uw moeder aanhalen dat jullie huis hierdoor elk moment in beslag kan genomen worden (CGVS 2e VIB I. , p. 4, 12 en 14 en CGVS 2e VIB K., p. 4, 8-9), dient er eveneens verwezen te worden naar de conclusies die hierover in jullie vorig verzoek werden geformuleerd. De Raad oordeelde toen als volgt: “De vonnissen aangaande verzoeksters echtgenoot en zijn schuldbekentenis (stukken 19 tot en met 26 bij de aanvullende nota) dateren van de periode 2010-2016. De Raad stelt vast dat een mogelijke inbeslagname van het huis en mogelijke financiële gevolgen hiervan voor verzoekster passen binnen een normale gerechtelijke procedure en dat deze mogelijk reeds plaatsgevonden hebben, gezien het meest recente voorgelegde vonnis dateert van 2016. Los daarvan blijkt uit verzoekers’ verklaringen dat ze geholpen werden door familie en dus konden steunen op een netwerk en dat verzoeker zelf over ruime werkervaring beschikt.” Verder werd ook opgemerkt dat de vrees die uw moeder hierover inriep sterk gerelativeerd diende te worden omdat u persoonlijk in uw vorig verzoek hierover geen enkele vrees formuleerde. Deze conclusies gelden nog steeds. Bovendien stelt u dat er tot nu toe geen vonnis is geweest (CGVS 2e VIB I. , p. 14). Dit is echter tegenstrijdig met de verklaringen van uw moeder die stelde dat er wel al vonnissen waren geveld (CGVS 2e VIB K., p. 9). Waar jullie aanhalen dat uw broer S. Gaza verliet omdat de schuldeisers hun geld bij hem kwamen vragen (volgens uw moeder was er een klacht tegen hem ingediend door uw tante en indien hij niet zou betalen binnen de week zou hij opgesloten worden), dient aangestipt te worden dat uw moeder naliet om stavingstukken te bezorgen van de mededeling waarin stond dat hij een week de tijd had om het geld te betalen vooraleer hij zou opgesloten worden. Hierbij is het bovendien opmerkelijk dat uw moeder niet aan S. heeft gevraagd of hij nog steeds in het bezit is van deze mededeling (CGVS 2e VIB K., p. 4 en 10). Bovendien stelde hij zich – volgens de verklaringen van uw moeder – vrijwillig borg voor de schulden van uw vader. Hierdoor was het voor uw tante mogelijk om een klacht in te dienen (CGVS 2e VIB K., p. 4 en 10). Uit niets blijkt dat u, uw broer M. of uw moeder eenzelfde opsluiting riskeren indien jullie dergelijke verklaring niet ondertekenen. Een mogelijke opsluiting van een borgsteller wanneer niet aan voorwaarden van de borg voldaan wordt, past bovendien binnen een normale gerechtelijke procedure en volstaat aldus niet om a priori te gewagen van een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Tot slot geeft uw moeder aan dat de klacht tegen uw broer van verleden jaar dateert, i.e. 2020 (CGVS 2e VIB K., p. 4). Hierop gelet is het dan ook bijzonder merkwaardig dat noch u, noch uw moeder hiervan melding maakten in jullie vorig verzoek. Hiermee geconfronteerd stelt uw moeder dat ze niet zeker weet of dit verleden jaar gebeurd is (CGVS K., p. 10). Dat uw moeder dermate haar verklaringen wijzigt, brengt jullie geloofwaardigheid evenwel verder in het gedrang. Wat betreft de situatie van uw broer S. in de Verenigde Arabische Emiraten (waar u ter staving een video van voorlegt) moet opgemerkt worden dat deze niets zegt over een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde, die van uw moeder of die van uw broer M. in uw land van herkomst.

U en uw moeder verwijzen verder naar jullie financiële situatie. U en uw moeder halen in jullie huidig verzoek aan dat de elektriciteitsmaatschappij een meter heeft geïnstalleerd waarbij jullie vooraf moeten betalen vooraleer jullie elektriciteit kunnen gebruiken. Verder is de sociale steun die uw moeder kreeg stopgezet. Daarnaast halen jullie aan dat uw echtgenote momenteel zonder werk zit en aan suikerziekte lijdt. Tot slot ondervond jullie woning schade n.a.v. het Palestijns-Israëliësch conflict van mei 2021. Hier moet verwezen worden naar vaststellingen aangaande uw levensomstandigheden verder in deze beslissing.

Dat uw echtgenote UNRWA-geregistreerd zou zijn, zegt niets over een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde, die van uw moeder of die van uw broer. Immers blijkt uit de verklaringen van jullie vorig verzoek dat jullie niet geregistreerd zijn bij UNRWA (CGVS 1e VIB I. , p. 4 en CGVS 1e VIB K., p. 3-4).

Waar u enkele links van artikels over de algemene situatie in Gaza overhandigt, dient verwezen te worden naar de conclusies hierover verder in deze beslissing.

Tot slot is uw adres in België irrelevant voor de beoordeling van uw vrees in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

*Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een grote impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 30 november 2021 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiliënsector, en een (kleiner wordende) middenklasse. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die over financiële middelen beschikken het hoofd kunnen bieden aan dagelijkse problemen zoals elektriciteitstekorten. Bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, schrijven hun kinderen in in particuliere scholen, kunnen genieten van vrijetijdsactiviteiten in trendy buurten van Gaza (hotels en restaurants, toeristenbungalows, winkelcentra en supermarkten, fitnesscentra, ...) en zijn, in geval van vertrek uit het land, in staat om via gespecialiseerde reisbureaus een meer comfortabele reis naar Egypte te financieren. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen. Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Het CGVS betwist verder niet dat de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 een negatieve impact heeft gehad op de algemene socio-economische situatie in de Gazastrook (zie **OCHA, Response to the escalation in the oPt | Situation Report No. 10 (september 2021)**, beschikbaar op <https://www.ochaopt.org/content/response-escalation-opt-situation-reportno-10-september-2021>).*

*Het CGVS benadrukt evenwel dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. Evenmin kan gesteld worden dat iedere burger woonachtig in de Gazastrook persoonlijk getroffen wordt door de gevolgen van de escalatie van het geweld tussen 10 en 21 mei 2021. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van **zeer uitzonderlijke omstandigheden** waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering **klemmend** zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). **U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.** In het kader van uw eerste verzoek toonde u dit niet aan. U en uw moeder halen in jullie huidige verzoek aan dat de elektriciteitsmaatschappij een meter heeft geïnstalleerd waarbij jullie vooraf moeten betalen vooraleer jullie elektriciteit kunnen gebruiken. Deze meter is evenwel nog niet actief. Uw echtgenote heeft echter een oplossing gevonden om deze meter te omzeilen en koopt elektriciteit aan via een generator van een buur (CGVS 2e VIB I., p. 5-6 en CGVS 2e VIB K., p. 5-6). U en uw moeder geven aan dat jullie familie in Gaza nog steeds toegang heeft tot drinkbaar water door dit aan te kopen (CGVS 2e VIB I., p. 5 en CGVS 2e VIB K., p. 5). Wat betreft het feit dat uw moeder aanhaalt dat de sociale steun die ze kreeg is stopgezet en waarvan ze een attest neerlegt (CGVS 2e VIB K., p. 8-9), dient aangestipt te worden dat dit feit op*

zich onvoldoende is om de conclusie te wijzigen dat jullie individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. Nergens uit blijkt dat jullie zonder deze steun (gelet op conclusies van jullie vorig verzoek) in een situatie van extreme armoede zullen belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Dezelfde conclusie geldt voor het feit dat uw echtgenote momenteel zonder werk zit en waar u ter staving een attest van voorlegt (CGVS 2e VIB I. , p. 6 en CGVS 2e VIB K., p. 6). Dat ze aan suikerziekte lijdt, betekent niet dat ze de facto geen werk zou kunnen zoeken en effectief aan de slag zou kunnen gaan. Bovendien bent u ook in België aan de slag, wat aantoont dat u nog steeds in staat bent om te werken (CGVS 2e VIB I. , p. 6 en CGVS 2e VIB K., p. 6). Waar jullie aanhalen dat jullie woning schade ondervond n.a.v. het Palestijns-Israëliësch conflict van mei 2021 (wat u tracht aan te tonen met enkele foto's en video's) moet opgemerkt worden dat uw echtgenote plastic gebruikt als tijdelijke oplossing voor de schade aan de ramen. Dat de overige schade nog niet hersteld is, betekent geenszins dat het huis onbewoonbaar zou zijn. Uw echtgenote en uw kinderen verblijven immers nog steeds in deze woning (CGVS 2e VIB I. , p. 4-5 en CGVS 2e VIB K., p. 5).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

*Uit de beschikbare informatie (zie de **COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 27 augustus 2021**, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoire_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20210827.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazanen teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld.*

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19-pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021, relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

In mei 2021 flakkerde de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël opnieuw op. De plotse en hevige uitbarsting van het geweld volgde op weken van oplopende spanningen omwille van de gedwongen uitzetting van Palestijnse gezinnen in Oost-Jeruzalem en de toegangsbeperkingen die Israël oplegde aan gelovigen in de Oude Stad. Nadat raketaanvallen op Jeruzalem voerden de Israëlische strijdkrachten van 10 tot 21 mei luchtaanvallen uit op het Gazaanse grondgebied, terwijl Palestijnse groeperingen op hun beurt duizenden raketten op Israël afvuurden. Tijdens dit 11-daagse conflict werden er in Gaza 260 Palestijnen, waarvan minstens de helft burgers, gedood en raakten meer dan 2.200 Palestijnen gewond. Op 21 mei 2021 trad een staakt-het-vuren in werking. Niettegenstaande er sprake was van sporadische lanceringen van brandballonnen gericht op het Israëlisch grondgebied en doelgerichte Israëlische vergeldingsaanvallen, bleef de situatie op het terrein in de weken na het staakt-het-vuren rustig. Op 16

augustus werd voor het eerst sinds het staakt-het-vuren in mei een Palestijnse raket onderschept door het Israëliësch antiraketsysteem. De raket veroorzaakte geen gewonden of schade.

Tot slot komen er nog steeds regelmatige incidenten voor in de bufferzone. De Israëliësch troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in mei 2021 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, is er actueel geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëliësch strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Dergelijke omstandigheden zijn niet voorhanden in onderhavig verzoek.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoont.

Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de beschikbare informatie (zie de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coif_territoire_palestinien_gaza_retour_dans_la_bande_de_gaza_20200903.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op

relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, zonder verdere formaliteiten, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, die in 2014 trouw gezworen heeft aan de Islamitische Staat, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat **Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.**

Vanaf februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als "Operatie Sinai 2018", die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen.

Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geïmproviseerd zouden zijn door jihadistische militieën, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden. .

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Het werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48u een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan.

Dient verder opgemerkt te worden dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen tijdelijk gesloten hebben in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie.

Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. U brengt ook geen enkel bewijs aan dat u op dit moment een voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Voor zover nodig, dient nog benadrukt te worden dat de COVID-19 virus pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

*Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. **Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.** Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.*

Uw documenten werden doorheen deze beslissing besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, 57/6, 57/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 1 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

In een eerste onderdeel van het enig middel wijzen verzoekers erop dat Israël zich schuldig maakt aan oorlogsmisdaden en herhaalde schendingen van het internationaal humanitair recht en dat de blokkade van de Gazastrook een schending uitmaakt van artikel 33 van het Verdrag van Genève van 12 augustus 1949 met betrekking tot de bescherming van burgers in oorlogstijd. In verband met deze blokkade verwijzen verzoekers naar verschillende documenten van de Verenigde Naties die in 2016 zijn gepubliceerd over de humanitaire situatie in Gaza. Verzoekers verwijzen naar een rapport van de secretaris-generaal van de Verenigde Naties van 2 oktober 2019 “*Pratiques israéliennes affectant les droits de l’homme du peuple palestinien dans le Territoire palestinien occupé, y compris Jérusalem-Est*”, waarin de acties van Israël aan de kaak werden gesteld als een collectieve bestraffing van de bevolking van Gaza. Verzoekers verwijzen ook naar een verslag van 14 juni 2018 en van 30 mei 2019 van de speciale rapporteur van de Verenigde Naties en naar een rapport van de Wereldbank van 27 september 2018. Volgens verzoekers stelt de speciale rapporteur van de Verenigde Naties in 2019 dat een grote

meerderheid van de bevolking te lijden heeft onder deze wanhopige economische situatie en dat in combinatie met het constante klimaat van angst en onzekerheid het gebrek aan economische vooruitzichten ernstige gevolgen heeft voor de geestelijke gezondheid van de bevolking.

Verzoekers menen dat *“de ernstige schendingen van het humanitaire recht door de Israëlische autoriteiten (...) daden van vervolging (vormen) in de zin van artikel 1A van het Verdrag van Genève. Het zijn voortdurende overtredingen of worden beoordeeld overeenkomstig artikel 48/7 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de laatste militaire operaties in de zomer van 2014”*. Verzoekers menen dat zij als gevolg van de collectieve bestraffing door een bezetter het slachtoffer zijn van hun meest fundamentele rechten en dat deze straf verzoekers en hun familie in een steeds precairere situatie houdt waardoor ze niet economisch onafhankelijk kunnen worden. Verzoekers menen dat er sprake is van oorlogsmisdaden en collectieve bestraffing en dat dit relevant is bij de beoordeling van de vraag of aan de criteria van de definitie van vervolging is voldaan. Verzoekers wijzen erop dat het CGVS de geldigheid van de rapporten van de VN niet betwist. Volgens verzoekers moeten de beslissingen worden hervormd omdat het karakter van een collectieve bestraffing niet behouden wordt. De blokkade moet worden beschouwd als een daad van vervolging. Zij wijzen er ook op dat in februari 2015 UNHCR heeft aanbevolen dat staten geen vluchtelingen naar Gaza zouden terugsturen totdat de humanitaire situatie aanzienlijk verbeterd is, dat latere publicaties van de Verenigde Naties wijzen op een aanzienlijke verslechtering en dat deze aanbeveling ook van toepassing is op de uitvoering van artikel 1, D van het Verdrag van Genève.

In het tweede onderdeel bekritisieren verzoekers de stelling van de commissaris-generaal dat sommige mensen uit de hogere en middenklasse wel degelijk in staat zijn om met de dagelijkse problemen om te gaan. Verzoekers menen echter dat het CGVS-onderzoeksdocument dat deze conclusie ondersteunt ook bevestigt dat de kleine middenklasse in de Gazastrook steeds kleiner en zwakker wordt door de Israëlische blokkade en de opeenvolgende conflicten die haar buurten en industrieën hebben getroffen. Verzoekers verwijzen naar het boek van professor Roy over de sociaaleconomische gevolgen van het Israëliisch-Palestijns conflict in de Gazastrook, waarin zij volgens hen blootlegt dat het beleid van isolatie van de Gazastrook en de stipte vernietigingscampagnes er op gericht zijn de economische ontwikkeling van de Gazastrook onmogelijk te maken en de hele bevolking te reduceren tot de enige humanitaire parameter. De wens van het CGVS om een relatief grote sociale klasse vast te stellen die over voldoende economische middelen zou beschikken om aan de gevolgen van de blokkade te ontsnappen, is niet bestand tegen deze analyse, zo menen verzoekers. Verzoekers wijzen op rechtspraak van de Raad (nr. 182 381 van 16 februari 2017) waarin overwogen wordt dat de blokkade gevolgen heeft voor iedereen, ongeacht de economische status en stellen dat in deze periode van wereldwijde pandemie dezelfde redenering zeker moet worden aangehouden, nu het volksgezondheidsstelsel in de Gazastrook bijzonder verzwakt is en de economische gevolgen van de pandemie de toch al wanhopige sociaal-economische situatie in de Gazastrook alleen maar verergeren. Zij verwijzen naar een artikel in Courrier International van 2 mei 2020 en stellen dat als gevolg van Covid-19 het armoedecijfer nu 90% van de bevolking heeft bereikt. Het CGVS negeert dat de armoede nu tussen 80% en 90% van de bevolking raakt, zo menen verzoekers en wijzen er op dat *“uit het profiel van de aanvragers met zekerheid [blijkt] dat zij tot de armste klassen van de bevolking van Gaza behoren”*.

In een derde onderdeel bekritisieren verzoekers de stelling van het CGVS dat hun individuele situatie niet kan worden beschouwd als een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om in hun basisbehoeften op het gebied van voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien. Het feit is wel dat verzoekers zware schulden hebben aangetoond en miserabele levensomstandigheden hebben beschreven. Zij wijzen er op dat de heer S. voor de pandemie is vertrokken; dat de echtgenote van tweede verzoeker werkloos is en dat eerste verzoeker haar sociale steun heeft verloren. Zij lichten verder toe dat de derde verzoeker minderjarig is en volgens Fedasil een lichte mentale achterstand vertoont en in België is aangekomen met een onbehandelde ziekte. Zij wijzen er op dat de eerste verzoekster in behandeling is voor een ernstige anemie en een therapie volgt omwille van posttraumatische stressstoornissen. De vrouw van de tweede verzoeker heeft nood aan medische behandeling voor diabetes. Hun zoon moet een chirurgische ingreep ondergaan, wat tot nu toe niet toegankelijk is. Zij stellen dat omwille van de blokkade medische zorgen in Gaza beperkt zijn wat de familie nog verder verarmt. Verzoekers hebben volgens hen geen behoorlijke levensomstandigheden in de Gazastrook als gevolg van de militaire acties van een bezettingsmacht en de pandemie heeft de economische toestand in Gaza zwaar verslechterd. Deze levensomstandigheden zijn het rechtstreekse gevolg van de blokkade. Zij wijzen er op dat zij aan het CGVS hebben uitgelegd dat hun echtgenote en vader schulden had gemaakt omwille van de blokkade en dat hun huis reeds drie keer gebombardeerd werd.

In een vierde onderdeel bekritisieren verzoekers de motieven inzake subsidiaire bescherming, waarin de aanval op Gaza van mei 2021 als een plotse en hevige uitbarsting van geweld beschreven wordt en

geconcludeerd wordt dat het gewapend conflict niet de intensiteit heeft die nodig is om bescherming te bieden, volgens de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers menen dat dit een korte termijn analyse is die geen rekening houdt met het chronisch karakter van het conflict. Er moet volgens verzoekers rekening worden gehouden met de duur van het conflict en de onvermijdelijke schommelingen in periodes van intens geweld. Zij wijzen er op dat in het kader van het conflict tussen Israël en de Palestijnse gebieden de militaire strategie van Israël in Gaza er uitdrukkelijk op gericht is het gebied punctueel en met geweld te treffen, teneinde het gebied onder humanitaire afhankelijkheid te houden en elke geest van verzet te breken. Zij stellen dat de bestreden beslissingen enkel rekening houden met de rechtstreekse gevolgen van het geweld en het aantal doden en gewonden. De motivering schendt artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet omdat zij een te beperkte schatting geeft van de gevolgen van het gewapend conflict. Zij wijzen op recente rechtspraak van het Hof van Justitie volgens dewelke het aantal doden en gewonden niet het enige criterium mag zijn voor het bepalen van beschermingsnaden (HvJ, C-901/19, CF, *DN tegen Bundesrepublik Deutschland*, 10 juni 2021, punten 38-45). Zij wijzen er op dat de militaire operatie nu al sinds 12 jaren bezig is met zware gevolgen voor de lokale bevolking en haar overleving, dat de Gazastrook tussen 10 en 21 mei 2021 een nieuwe opeenvolging van uitzonderlijk geweld heeft gekend, waarbij de burgerbevolking het voornaamste doelwit was van onophoudelijke bombardementen en daarnaast ook een groot deel van de vitale structuur van het gebied verwoest is en vele duizenden Gazanen dakloos heeft gemaakt. Zij menen dat de bestreden beslissing een te beperkte evaluatie maakt van het conflict in de Gazastrook en wijzen er op dat zij hebben uitgelegd dat hun huis in het bijzonder werd blootgesteld aan raketvuur en zowel in 2014, 2018 als in mei 2021 werd geraakt. Zij stellen dat de Raad heeft geconcludeerd dat persoonlijke omstandigheden van invloed kunnen zijn op de beoordeling van de intensiteit van een conflict (RVV, AV, arrest nr. 195 228 van 20 november 2017) en zijn van mening dat het feit dat hun huis in een gebied gevestigd is dat regelmatig het doelwit van raketten is, een dergelijke persoonlijke omstandigheid is. Waar de bestreden beslissing beweert dat de familie gewoon naar een veiliger plek zou kunnen verhuizen, stellen verzoekers dat de familie geen financiële steun heeft om een dergelijke verhuis te kunnen verzekeren.

Verzoekers vragen in hoofdorde hen als vluchteling te erkennen, in subsidiaire orde hen de subsidiaire bescherming toe te kennen, in ondersubsidiaire orde de beslissing van het CGVS te vernietigen.

2.2. Verzoekers voegen volgende stukken toe aan het verzoekschrift, die in het verzoekschrift eveneens worden aangemerkt als nieuwe elementen in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet:

- UN AG A/HRC/37/75 Rapport du Rapporteur spécial sur la situation des droits de l'homme dans les territoires palestiniens occupés depuis 1967, 14 juni 2018, uittreksel (stuk 4);
- UN AG A/71/554, Rapport du Rapporteur spécial sur la situation des droits de l'homme dans les territoires palestiniens occupés depuis 1967 ; 19 oktober 2016, uittreksel (stuk 5);
- UN A/74/468, Rapport du Comité spécial chargé d'enquêter sur les pratiques israéliennes affectant les droits de l'homme du peuple palestinien et des autres Arabes des territoires occupés, 2 oktober 2019, uittreksel (stuk 6);
- UN A/HRC/40/73, Situation des droits de l'homme dans le Territoire palestinien occupé, y compris Jérusalem-Est, l'accent étant mis sur l'accès à l'eau et la dégradation de l'environnement, Rapport du Rapporteur spécial sur la situation des droits de l'homme dans les territoires palestiniens occupés depuis 1967, 30 mei 2019, uittreksel (stuk 7);
- Sara ROY, *The Gaza strip. The Political Economy of De-Development*, Institute for Palestine Studies USA, Washington, 2016, uittreksel (stuk 8);
- DARAJ, *Misère à Gaza, le taux de pauvreté atteint 90 % de la population*, 2 mai 2020 (stuk 9);
- Refugees International, *Doule Quarantine in Gaza: Covid-19 and the Blockade*, September 2020 (stuk 10);
- Iliana Feldman, *Gaza: Isolation in Helga TAWIL-SOURI & Dina MATAR (ed.), Gaza as metaphor*, Hurst & Company, London, 2016 (stuk 11);
- PNGO and PHROC *Condemn Statements of the UNRWA Gaza Director on Israel's Aggression on the Gaza Strip*, 25.5.2021 (stuk 12);
- PCHR, *Serious Escalation in Gaza Strip: 26 Palestinians Killed, including 9 Children and Woman and her Child with Disability, and 75 Others Injured, including 22 Children and 7 Women*, 11 May 2021 (stuk 13);
- PCHR, *Israeli Offensive and Intense Airstrikes on Gaza Continues for the Second Day: Residential Buildings and Houses Targeted and Destroyed on their Residents*, 12 May 2021 (stuk 14);
- PCHR, *IOF Escalate their Offensive on Gaza: Massive Destruction of Houses and Infrastructure*, 13 May 2021 (stuk 15);
- PCHR, *IOF Airstrikes Severely Damage Gaza's Electricity- Distribution Network: Power Plant Shutdown Threatens Basic Services for the Gaza Population*, 14 May 2021 (stuk 16);

- PCHR, On Fifth day of Israeli Offensive on Gaza: State Terror and Displacement Recalling Nakba Scenes, 14 May 2021 (stuk 17);
- PCHR, On Sixth Day of Israeli Offensive on Gaza: Houses Destroyed over Its Residents and More Civilians Displaced, 15 May 2021 (stuk 18);
- PCHR, On Seventh Day of Israeli Offensive on Gaza, Residential Area Destroyed over People's Heads; Airstrikes Cause Earthquake-like Destruction, 16 May 2021 (stuk 19);
- PCHR, Day 8 of Israeli Offensive on Gaza: Non-Stop Bombing and Systematic Infrastructure Destruction, 16 May 2021 (stuk 20);
- PCHR, Day 9 of Israeli Offensive on Gaza: Houses Bombarded and More Civilians Displaced, 18 May 2021 (stuk 21);
- PCHR, Day 10 of Israeli Offensive on Gaza: Violent Artillery Shelling and Systematic Destruction of Houses, 19 May 2021 (stuk 22);
- PCHR, Day 11 of Israeli Offensive on Gaza: Violent Artillery Shelling and Systematic Destruction of Houses, 20 May 2021 (stuk 23);
- UN News, Ceasefire can't hide scale of destruction in Gaza, UN warns, as rights experts call for ICC probe, 21 May 2021 (stuk 24);
- Devex Newswire: NGOs in Gaza pivot to emergency response, 21 May 2021 (stuk 25).

3. Aanvullende nota's

3.1. Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 7 april 2022 neer waarbij, in toepassing van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen worden bijgebracht: COI Focus "*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire* » van 14 februari 2022 (internetlink); Artikel van Egypt Today, getiteld "*Opened for 6 consecutive months: Rafah Border continues to receive humanitarian cases, aid*" van 16 november 2021. Verwerende partij legt een tweede aanvullende nota dd. 14 april 2020 voor waarbij dezelfde informatie wordt bijgebracht maar met de correcte URL voor het artikel van Egypt Today.

3.2. Verzoekers leggen een aanvullende nota neer waarbij, in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: - medische attesten van 15 februari 2022 en 7 april 2022 en UNHCR, "*Position on Returns to Gaza*", March 2022.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekers om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met verzoekers te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "*Kwalificatierichtlijn*") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedurerichtlijn*).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de *Kwalificatierichtlijn*. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de *Kwalificatierichtlijn* voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dienen normalerwijs de verzoekers alle elementen tot staving van hun verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen

van dat verzoek met de verzoeksters dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielerzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

4.2. Verzoekers leggen bij de indiening van hun eerste beschermingsverzoek een originele identiteitskaart neer van verzoeker en verzoekster, een kopie van de geboorteakte van tweede verzoeker en verzoekster. Verzoekster treedt blijkens het verzoekschrift op als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige zoon M.. De Raad stelt vast dat ook in het kader van de huidige procedure voor de Raad niet wordt betwist

dat verzoekers afkomstig zijn uit Khan Younis in de Gazastrook en er steeds hebben verbleven tot hun vertrek naar België in februari 2020.

4.3. Verzoeker verklaart bij de indiening van zijn ontvankelijk verklaarde tweede verzoek om internationale bescherming dat hij nog steeds valselijk beschuldigd wordt van collaboratie en spionage met Israël en hiervoor nog drie keren werd opgeroepen op 25 november 2020, 2 januari 2021 en 9 januari 2021 en op 16 maart 2021 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van zeven jaar en een geldboete van 100.000 sjekel. Verzoeker verklaart verder dat zijn woning in de oorlog van mei 2021 werd beschadigd en dat er vergeldingsbommen worden afgevuurd gericht op een nabijgelegen kerkhof van waaruit Hamas raketten afvuurt richting Israël. Verder haalt hij de moeilijke financiële situatie in Gaza aan en de schulden die door zijn vader zijn gemaakt in het verleden en waardoor schuldeisers op elk moment de woning kunnen opeisen.

Ter staving van het tweede beschermingsverzoek legt verzoeker inzake zijn problemen met Hamas wegens beschuldigingen van spionage drie oproepingsbrieven neer van 25 november 2020, 2 januari 2021 en 9 januari 2021, een vonnis van 16 maart 2021 waarin wordt vermeld dat verzoeker veroordeeld is tot een gevangenisstraf van zeven jaar en een boete van 100.000 sjekel wegens spionage en een arrestatie bevel en een verklaring van de bemiddelingscommissie van het ministerie van binnenlandse zaken over hun mislukte poging om te bemiddelen.

Verzoekster verklaart bij de indiening van haar tweede beschermingsverzoek dat de problemen van haar zoon, verzoeker, met Hamas nog steeds aan de gang zijn en veroordeeld werd, dat hij relatieproblemen met zijn echtgenote heeft en dat haar echtgenoot in het verleden schulden heeft gemaakt, dat haar medische verzekering werd stopgezet en een elektronische meter werd geïnstalleerd door de electriciteitsmaatschappij, dat haar zoon M. psychologische problemen heeft, dat hun woning in de oorlog van mei 2021 beschadigd werd en dat zij medische problemen heeft. Zij vreest dat haar zoon in geval van terugkeer zal gedood worden door Hamas en de slechte socio-economische omstandigheden in Gaza en dat haar zoon M. geen onderwijs zal kunnen krijgen in Gaza.

Verzoekster legt ter staving van haar tweede beschermingsverzoek twee medische rapporten neer over de diabetes problemen van de echtgenote van verzoeker, twee medische rapporten over de problemen van haar kleinzoon, een kopie van de UNRWA kaart van de echtgenote van verzoeker, een kopie van de UNRWA kaart van de echtgenote van verzoeker waarmee zij medische zorg krijgt, een attest van werkloosheid van de echtgenote van verzoeker een attest waarin wordt gesteld dat de sociale steun aan verzoekster is stopgezet. Bij het verzoekschrift worden 3 medische attesten neergelegd van 7 april 2022, 15 april 2022 en 16 april 2022, ondertekend door respectievelijk Dr. H.G., Dr. F.R. en Dr. M.M. in het Hopital de Marche in Marche-en-Famenne waarbij in het laatste attest medicatie wordt voorgeschreven en verdere gynaecologische opvolging noodzakelijk wordt geacht.

In de bestreden beslissingen wordt geen geloof gehecht aan de problemen van verzoeker met Hamas omwille van vermeende spionage omdat hij, wat dit motief betreft, verder bouwt op de verklaringen die in het kader van zijn eerste verzoek ongeloofwaardig werden geacht en dit niet van aard is om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen en hij bovendien met geen woord heeft gerept over deze nieuwe elementen tijdens de beroepsprocedure voor de Raad in het kader van zijn eerste verzoek, terwijl hij de dag dat zijn echtgenote de oproepingsbrieven had ontvangen door haar op de hoogte werd gebracht. Verder wordt gesteld dat het feit dat hij deze documenten nog niet in zijn bezit had zijn nalatigheid niet kan verschonen aangezien kan verwacht worden dat hij essentiële nieuwe feiten inzake zijn asielrelaas spontaan opwerpt tijdens zijn beroepsprocedure, dat de voorgelegde documenten slechts kopieën zijn waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan en dat het opmerkelijk is dat zijn moeder zo goed als niets weet van deze nieuwe feiten.

Met betrekking tot de relatieproblemen van verzoeker wordt gesteld dat dit motief niet onder het toepassingsgebied van de vluchtelingenconventie valt en wat betreft de medische problemen van zijn echtgenote deze geen betrekking hebben op een vrees in hoofde van verzoekers. Verder wordt in de bestreden beslissingen gesteld dat het psychologisch rapport over verzoeksters posttraumatische stress, geheugenverlies en verwardheid reeds werd beoordeeld in de beroepsprocedure bij de Raad, dat deze problemen geenszins de vergetelheden van verzoekster in het kader van het huidig verzoek rechtvaardigen en dat gezondheidsproblemen op zich niet ressorteren onder de bepalingen van de Geneefse Conventie noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming en dat verzoekster geenszins objectief aantoonbaar dat M. effectief geen recht zou hebben op onderwijs bij terugkeer naar Gaza. Wat betreft de beschadigingen aan hun woning als gevolg van de oorlog in mei 2021 en waarvan zij beeldmateriaal overmaken stellen de bestreden beslissingen dat hun huis niet om een bepaalde reden

wordt geïndiceerd en dat kan verwacht worden dat zij verhuizen naar een veiligere plaats binnen Gaza en ook kan verwezen worden naar de vaststellingen inzake de actuele veiligheidssituatie in Gaza verder in de beslissing. Wat betreft de financiële problemen van verzoekers ten gevolge van de schulden die verzoeksters echtgenoot heeft opgebouwd, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de conclusies van de Raad in zijn arrest van 17 maart 2021 hierover nog steeds gelden, dat verzoeker bovendien stelt dat er tot nu toe geen vonnis is geweest en dat uit niets blijkt dat verzoekers eenzelfde opsluiting riskeren indien zij geen vrijwillige borgverklaring zouden ondertekenen. Inzake verzoekers' financiële situatie wordt verwezen naar de vaststellingen inzake hun levensomstandigheden verder in de bestreden beslissingen en met betrekking tot het feit dat verzoekers echtgenote UNWRA geregistreerd zou zijn stellen de bestreden beslissingen dat dit niets zegt over een gegronde vrees voor vervolging of ernstig risico op ernstige schade in hun hoofd aangezien uit hun vorige verzoeken blijkt dat zij niet UNRWA geregistreerd zijn.

4.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekers geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij hun land van gewoonlijk verblijf zijn ontvlucht of dat zij er niet zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verzoekschrift geen enkele poging ondernemen om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoekers uiteengezette asielmotieven inzake de problemen van verzoeker met Hamas te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, zij blijven op dit punt echter volledig in gebreke. Bij gebrek aan enige concrete kritiek op de uitgebreide motieven van de bestreden beslissingen inzake de aangevoerde problemen van verzoeker met Hamas, sluit de Raad zich bij deze motieven aan en eigent ze zich toe.

In zoverre verzoekers betogen dat de bevolking van Gaza wordt onderworpen aan collectieve bestraffing die haar elke economische ontwikkeling ontnemen en dat de blokkade gezien de duur en de ernst ervan een daad van vervolging vormt tegen de hele bevolking van de Gazastrook en daarbij uitvoerig documenten citeren die de algemene veiligheidssituatie betreffen en in hun aanvullende nota verwijzen naar de UNHCR Position on Returns to Gaza, stelt de Raad vast dat deze documenten geen afbreuk doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissingen inzake hun ongeloofwaardig bevonden verklaringen inzake de problemen van verzoeker met Hamas omwille van vermeende spionage. Evenmin tonen zij met hun algemeen betoog en aan dat elke persoon uit Gaza die niet-UNWRA geregistreerd is vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin riskeert en dat een individuele beoordeling van hun verzoek en de feiten eigen aan hun zaak niet langer noodzakelijk zou zijn. In dit verband wijst de Raad er op dat dit evenmin blijkt uit de UNHCR position on returns to Gaza waarin met betrekking tot verzoeken om internationale bescherming van Palestijnen uit Gaza wordt gesteld: *"All claims on international protection need to be considered on their own merits (...)"* en met betrekking tot verzoeken om internationale bescherming van Palestijnen uit Gaza die niet onder het toepassingsgebied van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag vallen dat de *"policies and practices in the context of the continued occupation of Gaza, in particular the prolonged blockade as a form of "collective punishment", repeated cycles of violence, as well as human rights abuses at the hands of the de facto authorities and other non-state actors, may result in a well-founded fear of persecution on Convention-related grounds"*. UNHCR stelt verder dat *"Palestinians from Gaza not falling under either Art. 1D of 1A(2) of the 1951 Convention may qualify for national or regional forms of subsidiary or complementary protection"*. Hieruit blijkt dat ook volgens UNHCR een individueel onderzoek van verzoekers vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin noodzakelijk blijft.

In zoverre verzoekers zich beroepen op hun slechte financiële situatie, de gezondheidsproblemen van verzoekster, de psychologische problemen van verzoeksters minderjarige zoon en de precare ligging van hun woning, stelt de Raad vast dat hieruit geen vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin kan blijken en dat deze elementen bijgevolg beoordeeld moeten worden in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofd van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. “§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door partijen blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Gaza.

5.2.2. In zoverre verzoekers zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde problemen met Hamas omwille van vermeende spionage, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat zij de voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk maken.

5.2.3. Verzoekers beroepen zich op hun slechte levensomstandigheden in Gaza ten gevolge van de blokkade en de acties van het Israëlische leger, op de schulden gemaakt door verzoeksters echtgenoot en verzoekers vader, de medische problemen van verzoekster en psychologische problemen van verzoeksters minderjarige zoon M. en het feit dat hun huis door de Israëlische bombardementen in mei 2021 is beschadigd en dat het ook voordien reeds tweemaal werd gebombardeerd.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43). Er moet hierbij een onderscheid worden gemaakt tussen twee situaties.

De eerste situatie betreft een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld in het lopende gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, par. 35). De tweede situatie betreft de situatie waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het

willekeurig geweld, verhogen (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C465/07, par. 39).

Verder wees het Hof er op dat het begrip “*ernstige en individuele bedreiging*” tegen het leven of de persoon van diegene die om subsidiaire bescherming verzoekt in de zin van artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn ruim moet worden uitgelegd en dat alle relevante omstandigheden van het concrete geval, met name die welke de situatie in het land van herkomst van de verzoeker kenmerken, globaal in aanmerking moeten worden genomen (HvJ 10 juni 2021, C-901/19, *C.F. en D.N.*, punten 39 en 40). Daarbij kan volgens het Hof ook rekening worden gehouden met onder meer de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten, de duur van het conflict, de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld, de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker en het eventueel opzettelijke geweld dat door de strijdende partijen wordt uitgeoefend tegen burgers (*idem*, punt 43).

Uit de COI Focus “*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*” van 27 augustus 2021 en de COI Focus “*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*” van 14 februari 2022 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername door Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, wordt gekenmerkt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid worden teruggeschoefd. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014, toen Israël er de grootschalige militaire operatie ‘Operatie Beschermd Rand’ startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007; maar ook in mei 2021, toen Israël opnieuw overging tot intense bombardementen in de operatie ‘Gardiens des murs’.

Sinds 15 mei 2018, de datum waarop Hamas en Israël informele onderhandelingen gestart zijn, is het geweld aan Palestijnse zijde (grensgeweld, ballon- en raketaanvallen) gereactiveerd, telkens Hamas van mening is dat Israël zijn verplichtingen niet nakomt. Dit geweld wordt beantwoord met Israëlische represailles in de vorm van luchtbombardementen in combinatie met economische restricties.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse autoriteit, als reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van deze overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, waarbij materiële schade werd aangericht en gewonden vielen.

Een volgende escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020, onder meer door het oplaten van zogenaamde brandballonnen. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen, waaronder de verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen en de uitbreiding van het visgebied, voort te zetten, alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël hebben getroffen om de Covid-19-pandemie te bestrijden, zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021 relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

In mei 2021 flakkerden de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël opnieuw op na verschillende maanden van kalmte in de Palestijnse gebieden. De plotse en hevige uitbarsting van het geweld volgde op weken van olopemde spanningen omwille van de gedwongen uitzetting van Palestijnse gezinnen in Oost-Jeruzalem en de toegangsbepalingen die Israël oplegde aan gelovigen in de Oude Stad. Na raketaanvallen op Jeruzalem voerden de Israëlische strijdkrachten van 10 tot 21 mei luchtaanvallen uit op het Gazaanse grondgebied, terwijl Palestijnse groeperingen op hun beurt duizenden raketten op Israël afvuurden. Tijdens dit 11-daagse conflict werden er in Gaza 260 Palestijnen, waarvan minstens de helft burgers, gedood en raakten meer dan 2200 Palestijnen gewond. Op 21 mei 2021 trad een staakt-het-

vuren in werking. Niettegenstaande er sprake was van sporadische lanceringen van brandballonnen gericht op het Israëliësch grondgebied en doelgerichte Israëliësch vergeldingsaanvallen, bleef de situatie op het terrein in de weken na het staakt-het-vuren rustig. Op 16 augustus 2021 werd voor het eerst sinds het staakt-het-vuren in mei een Palestijnse raket onderschept door het Israëliësch antiraketsysteem. De raket veroorzaakte geen gewonden of schade. Er werden vijandelikheden van lage intensiteit gerapporteerd tussen midden augustus en midden september 2021 maar in de maanden oktober, november en december 2021 werden geen noemenswaardige incidenten gerapporteerd (COI Focus, 14 februari 2022, p. 15-16). Op 1 januari 2022 werden twee raketten afgevuurd naar Israël die in de zee terechtkomen. Dit wordt toegeschreven aan een technisch probleem maar wordt door Israël gezien als een provocatie waarop Hamas doelwitten worden gebombardeerd, waarin 3 Palestijnen gewond raken. In 2021 overlijdt het merendeel van de Palestijnse slachtoffers tijdens de luchtaanvallen van Israël in de oorlog van mei 2021 (COI Focus 14 februari 2022, p. 25).

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone (*“zone-tampon”*), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevist. In deze zone, die in 2019 negentien keer gewijzigd werd, wordt door het Israëliësch leger, dat gerechtigd is om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen, gewelddadig gereageerd op het benaderen of betreden ervan. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering. Van 11 tot 24 januari 2022 worden volgens OCHA regelmatig waarschuwingsschoten gelost door de Israëliësch troepen in de nabijheid van de bufferzone of de kust om toegangsbeperkingen te laten respecteren, maar hierbij wordt niemand gewond (COI Focus, 14 februari 2022, p. 21).

De Raad betwist niet dat er sprake is van een gewapend conflict in de Gazastrook en dat de situatie aldaar wordt gekenmerkt door grote onveiligheid en een willekeurige staat van aanhoudend geweld. Om uit te maken er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *“willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”*, kan rekening worden gehouden met onder meer de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten en de duur van het conflict, als elementen die in aanmerking moeten worden genomen bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, alsook met andere elementen, zoals de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld, de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugzending naar het betrokken land of gebied en het eventueel opzettelijke geweld dat door de strijdende partijen wordt uitgeoefend tegen burgers (HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43). De Gazastrook heeft in mei 2021 weliswaar een plotse en hevige uitbarsting van geweld gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde zijn gevallen, maar er is actueel geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëliësch strijdkrachten.

Gelet op het geheel van de beschikbare informatie, besluit de Raad dat er heden in de Gazastrook geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van het gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie met betrekking tot de mate van het willekeurig geweld niet correct dan wel niet actueel zou zijn of tot een andere beoordeling kan leiden. De door verzoekers in het verzoekschrift bijgebrachte landeninformatie en persartikels dateren van voor de door verwerende partij bijgebrachte COI Focus van 14 februari 2022 en liggen bovendien in dezelfde lijn van deze informatie. In de door verzoekers bijgebrachte recente UNHCR position on return to Gaza wordt bevestigd dat ook na het staakt het vuren tussen Israël en Hamas op 21 mei 2021 occasioneel raketten vanuit Gaza naar Israël worden afgevuurd die worden beantwoord met luchtaanvallen door Israël en dat de spanningen zijn toegenomen na de herneming van de protesten aan de grens met Israël in het kader van de Grote mars van de Terugkeer (UNHCR Position, p. 5-6) maar hieruit kan niet besloten worden dat de bestaande analyse van de mate van het willekeurig geweld in Gaza niet langer accuraat is. In zoverre verzoekers, onder verwijzing naar recente rechtspraak van het Hof van Justitie stellen dat de motivering in de bestreden beslissing een te beperkte inschatting bevat van de gevolgen van het gewapend conflict en dat de systematische toepassing van een criterium zoals een minimum aantal gewonde of overleden burgerslachtoffers om de intensiteit van een gewapend conflict te bepalen zonder alle relevante omstandigheden te onderzoeken die kenmerkend zijn voor de situatie in het land van herkomst van de verzoekers, tonen zij hiermee evenmin niet aan dat actueel de mate van willekeurig geweld in Gaza dermate is dat elke persoon, louter

door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

5.2.4. Het is evenwel onmiskenbaar zo dat de veiligheidssituatie in Gaza nog steeds precair, volatiel, complex, problematisch en ernstig is en dat de situatie in Gaza nog steeds gekenmerkt wordt door willekeurig geweld. Bijgevolg bevinden verzoekers zich in de tweede hypothese zoals geïdentificeerd in de rechtspraak van het Hof van Justitie en moet worden nagegaan of er voor hen persoonlijke omstandigheden voorhanden zijn die tot gevolg hebben dat zij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hen niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een preciaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. De Raad herinnert er aan dat het Hof van Justitie er op wees dat het begrip “*ernstige en individuele bedreiging*” tegen het leven of de persoon van diegene die om subsidiaire bescherming verzoekt in de zin van artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn ruim moet worden uitgelegd (HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., punt 39). In dit verband stelt de Raad vast dat verzoekster een aantal recente medische attesten neerlegt dd. 15 en 16 februari 2022, waaruit een spoedopname blijkt omwille van hevig bloedverlies en 7 april 2022 waarin een hysterectomie in het vooruitzicht wordt gesteld indien de bloedingen aanhouden. Verder blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat hun woning, waar zijn echtgenote en zijn in Gaza achtergebleven zoon nog steeds verblijven, tijdens de laatste oorlog in mei 2021 beschadigd werd ten gevolge van Israëlische bombardementen. Verzoeker verklaart hierover verder “*Persoonlijk werd ik niet geïdendeerd. Maar ik woon naast een begraafplaats. En op die begraafplaats worden raketten afgevuurd richting Israël. Rond mijn huis wonen ook mensen die ook gezocht worden door Israël. Vandaar dat de omgeving rond mijn huis geïdendeerd wordt*” (notities PO verzoeker, p. 12). Hij legt ook een USB-stick neer waarop onder meer foto's over de bombardementen en de schade aan hun woning tijdens het conflict van mei 2021 en een video van zijn zoon die weent tijdens deze bombardementen. Uit zijn verklaringen blijkt dat verzoekster en haar minderjarige zoon samen met verzoeker en zijn gezin in het huis woonden waar zijn echtgenote nog steeds verblijft met hun minderjarige zoon. Het wordt niet betwist dat verzoekers huis gelegen is in Khan Younis en dat het is gelegen naast een begraafplaats. Evenmin wordt in de bestreden beslissing betwist dat deze woning zowel in 2014 als 2018 als in mei 2021 werd beschadigd door Israëlische bombardementen, noch de foto's en video die hij ter staving hiervan neerlegt via een USB-stick. Verder stelt de Raad vast dat volgens de recente COI Focus van 14 februari 2022 het oosten van de provincie Khan Younes een van de zones is die het meest werd geïdendeerd door Israëlische beschietingen tijdens de laatste oorlog van mei 2021 (COI Focus, p. 8, 24), en dat uit de landeninformatie eveneens blijkt dat Israëlische beschietingen Hamas doelwitten specifiek viseren alsook locaties van waaruit Israël bestookt wordt (COI Focus, p. 19). Gelet op verzoekers' verklaringen met betrekking tot de locatie van hun woning en het feit dat het huis al drie maal werd beschadigd door Israëlische bombardementen en door hem voorgelegde stukken, die niet worden betwist door verwerende partij, en die consistent en geloofwaardig zijn, kan redelijkerwijze aangenomen worden dat verzoekers' woning op een preciaire locatie is gelegen en dat er *in casu* sprake is van een verscherpte lokale vatbaarheid voor het willekeurig geweld. Bovendien stelt de Raad vast dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat, hoewel in sommige gevallen het Israëlische leger bepaalde bombardementen vooraf aankondigt, dit niet systematisch gebeurt en dat volgens de NGO BTselem tijdens de oorlog in mei in veel gevallen niemand werd gewaarschuwd en hele families zijn omgekomen in hun huizen (COI Focus, 14 februari 2022, p. 19).

Verder stelt de Raad vast dat uit de UNRWA kaart van de echtgenote van verzoeker dat zij bijstand krijgt van UNRWA voor haar medische problemen en dat verzoekers verklaren dat een elektriciteitsmeter in de woning werd geplaatst en dat zij voor elektriciteit afhankelijk zijn van de generator van een buur. In zoverre verzoekers socio-economische omstandigheden als dusdanig niet zouden kunnen gelijkgesteld worden met ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit alle gegevens van het dossier dat de socio-economische omstandigheden van verzoekers gezin in Gaza zeer verslechterd is na het arrest van de Raad van 17 maart 2021. In dit verband wijst de Raad er op dat, gezien de afhankelijkheid van verzoekers echtgenote van UNRWA, hierbij geen abstractie kan worden gemaakt van de financiële crisis van UNRWA die een impact heeft op de gehele economie in Gaza; de torenhoge werkloosheid in Gaza en de recente beschadigingen aan verzoekers woning, waardoor redelijkerwijze kan aangenomen worden dat verzoekers gezin in Gaza zich actueel in een zeer preciaire socio-economische situatie bevindt. Ter terechtzitting stelt verwerende partij zich wat de beoordeling van verzoekers socio-economische omstandigheden naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

Waar in de bestreden beslissingen nog wordt gesteld dat van hen zou kunnen verwacht worden in het licht van de geschetste financiële situatie van verzoeker en zijn familie dat zij verhuizen naar een veiligere plaats binnen Gaza indien hun woonplaats dermate gevaarlijk is omwille van de activiteiten van Hamas en de vergeldingsbombardementen, zoals gesteld in de bestreden beslissing, kan dit gelet op de voormelde actueel zeer precare socio-economische omstandigheden van verzoekers gezin in Gaza niet worden bijgetreden. Verder wijst de Raad er op dat in hoofde van verzoekster, gelet op haar medische problemen, die blijkens de door haar voorgelegde medische attesten van 15 en 16 februari 2022 verdere opvolging vereisen en blijkens de toelichting ter terechtzitting mogelijk een operatie noodzakelijk maken, minstens een verminderde mobiliteit kan worden aangenomen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Gaza bijkomend verhogen. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat in zoverre uit de motieven van de bestreden beslissingen verder zou moeten blijken dat verwerende partij meent dat verzoekers beschikken over een intern vluchtalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet, niet blijkt dat zij de veiligheid en redelijkheid ervan heeft onderzocht, hoewel de bewijslast bij verwerende partij ligt.

Gelet op deze nieuwe ontwikkelingen, de verslechterde socio-economische situatie van verzoekers gezin en deze van zijn familieleden, de escalatie van het geweld in mei 2021, de precare ligging van verzoekers woning en de opflakeringen van geweld na mei 2021 die in januari 2022 weer lijken toe te nemen (COI Focus, 14 februari 2022, p. 16, 21), stelt de Raad vast dat in hoofde van verzoekers er niet van uitgegaan kan worden dat zij er steeds zullen in slagen om zich tijdig te onttrekken aan het willekeurig geweld,

De Raad stelt vast dat de voormelde persoonlijke omstandigheden ertoe leiden dat verzoekers een verhoogd risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van het willekeurig geweld in Gaza. Verder stelt de Raad vast dat uit het rechtsplegingsdossier niet kan blijken dat verzoekers over een intern beschermingsalternatief in de zin van artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet beschikken en dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat één van de uitsluitingsgronden van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet van toepassing is op verzoekers.

De Raad is bijkomend van oordeel dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat terugkeer naar Gaza enkel mogelijk is via de grensovergang van Rafah en dat dit vereist dat terugkeerders door de Noordelijke Sinai reizen. Hoewel uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de grensovergang Rafah nog steeds open is, blijkt uit de door verzoeker bijgebrachte UNHCR position on returns to Gaza dat verschillende bronnen de lange reis met een shuttle bus naar en van Rafah naar de luchthaven van Cairo beschrijven als hels en onwaardig gelet op de duur (3 tot 4 dagen), frequente veiligheidscontroles en het gebrek aan adequate voorzieningen gedurende de reis en dat dit door UNHCR als inadequaat beschouwd voor onder meer kinderen en zieke personen en personen met een handicap (UNHCR, Position on Return to Gaza, p. 31). Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster actueel medische problemen heeft en dat haar zoon M., minderjarig is. Gelet op de specifieke omstandigheden van de zaak is de Raad van oordeel dat in het licht van de recente informatie terugkeer naar Gaza, voor verzoekster en haar minderjarige zoon actueel niet mogelijk is.

Gelet op de bovenvermelde persoonlijke omstandigheden van verzoekers en mede in acht genomen de mate van het willekeurig geweld in Gaza, alsook de vaststelling dat terugkeer actueel niet mogelijk is voor verzoekster en haar minderjarige zoon M. gezien zij in dit verband doen blijken van een specifieke kwetsbaarheid is de Raad van oordeel dat *in casu* zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers in geval van terugkeer naar Gaza, er een reëel risico zouden lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om de overige middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET